

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama

Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1051

DE BANKROOF IN DE 87TH. STREET.

20 cent

„Maar ik ken je heelemaal niet, kameraad.”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De bankroof in de 87th Street.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

BERICHTEN VAN „HET KWADE OOG”.

De bevolking van New-York verkeerde in de laatste dagen in vrij groote ongerustheid.

De bladen moesten telkens melding maken van brutale aanrandingen op den openbaren weg, inbraken, die meestal met geweldpleging gepaard gingen, treindiefstallen in de onmiddellijke nabijheid van de stad en bankrooverijen, om te zwijgen van de tallooze diefstallen van allerlei aard.

Natuurlijk wordt er in een wereldstad als New-York steeds veel gestolen — maar in de laatste dagen nam het aantal misdaden toch op angstwekkende wijze toe.

Niet alleen het aantal, maar vooral de brutaliteit en het ruwe geweld, waarmede zij gepaard gingen, groeiden zienderoogen aan.

En het moest al spoedig duidelijk zijn voor iedereen, die oogen had om te zien, dat hier waarschijnlijk een goed georganiseerde bende aan het werk was.

Er zat zekere methode in al deze misdaden, of tenminste in een groot gedeelte ervan.

Wat de politie betreft, zij was de meening toegedaan — maar een meening, die zij voor-

loopig voor zich hield —, dat men hier te doen had met de wederopleving van de actie van een bende, welke men reeds sedert vele maanden uitgeroeid waande.

Destijds was er, waarschijnlijk na een langdurige voorbereiding, een bende ontstaan, „Het Kwade Oog” genaamd en die zich vooral toellegde op ontvoeringen van schatrijke personen, om dan van de familie een zeer hoogen losprijs te vergen en ook op afpersingen van anderen aard.

De brieven, welke zij daartoe noodzakelijk moest verzenden, waren alle voorzien van de afbeelding, blijkbaar door een bekwame hand geteekend, van een menschelijk oog met een wreede en boosaardige uitdrukking, wijd geopend, en waarvan de pupil recht voor zich uitstaarde.

En inderdaad hadden maar al te veel personen in dien tijd de ervaring opgedaan, dat zij onder den invloed stonden van hetgeen de bijgeloovige Italiaansche volksklasse het „kwade oog” of liever den „kwaden blik” noemt.

De daden van deze gevaarlijke bende hadden

het hoogste punt bereikt en geen enkele rijke inwoner van New-York voelde zich nog veilig, toen er plotseling als het ware een man uit de lucht kwam vallen, door wiens toedoen de geheele toestand als bij tooverslag een grondige wijziging onderging.

Geholpen door een paar stoutmoedige vrienden, al even geheimzinnig als hijzelf, wist hij, nu eens alleen met deze vrienden optredend, dan werder in samenwerking met de politie, de bende van het kwade oog geleidelijk te desorganiseeren, de voornaamste leden ervan te ontmaskeren en tenslotte zelfs den chef aan zijn welverdiende straf over te leveren.

En toen kwam het ongelooflijke aan het licht — het bleek, dat een vrij groot aantal leden van de gevaarlijke bende, welke maanden lang schrik en ontzetting in New-York had verspreid, behoorde tot de hoogste standen — althans de rijkste.

Gedreven door een ziekelijke zucht naar avonturen, hadden eenige jongelieden en zelfs oudere mannen, zich bij deze bende aangesloten, ofschoon zij zeer goed wisten, dat deze er zich niet toe bepaalde te stelen, maar dat herhaaldelijk weigerachtige bankiers, die hun geld niet wilden afstaan, van het leven werden beroofd en dat zij niet terugschrikte voor de afschuwelijkste middelen, om tot haar doel te geraken.

Toen bleek ook, dat de leider van deze bende de volle neef was van één der rijkste mannen van geheel Amerika — van den staalkoning Peter Vandyke.

Iedereen herinnerde zich nog de opzienbarende omstandigheden, waaronder de arrestatie van Buster Finn plaats had — een man, dien men altijd had beschouwd als een onnoozele fat, een verwijfde kwast, die om alles en niets lachte en die ten allen tijde den indruk maakte van een sukkel, die niet geheel en al bij zijn verstand was.

Dat alles was slechts een rol geweest, voortreffelijk gespeeld, een mom, teneinde zijn waren aard te verbergen.

Na de arrestatie van dezen zeer gevaarlijken booswicht, scheen het bestaan van de bende voorgoed vernietigd te zijn.

Eén voor één werden alle luitenanten van den chef eveneens gearresteerd en eenige verwoede gevechten met de politie brachten het meerendeel van de leden in handen van de overheid.

De rechters maakten kort proces en de aanvoerders werden veroordeeld tot straffen, gaande van de electrocutie tot tien jaren opsluiting in een staatsgevangenis.

Tevergeefs had de politie getracht ook den man in handen te krijgen, die dit alles in de eerste plaats bewerkt had.

Want zij wist niets van hem, dan zijn naam — John Raffles.

Ja — het was de Groote Onbekende geweest, die de politie hier de behulpzame hand had geboden en haar in staat had gesteld een bende, uit te roeien, wier toenemende onbeschaamdheid en wreedheid een zeer tastbaar gevaar opleverde voor de bevolking eener geheele stad met millioenen inwoners.

Deze man, die in Londen reeds jaren gezocht werd door de politie van zijn eigen land, had thans met de autoriteiten in New-York gemeene zaak gemaakt in bestrijding van gevaarlijke bandieten — en toen hij de overwinning had behaald, verdween hij eensklaps, alsof hij nimmer bestaan had.

En nu scheen het wel, of de bende opnieuw het hoofd ging opsteken!

Schoorvoetend moest de politie het toegeven — de verschijnselen wezen er op, dat de bende herleefde, zeker niet met de kracht van weleer, maar dat behoefde slechts een kwestie van tijd te zijn.

Als zij maar weer eenmaal georganiseerd was, en vooral, wanneer er weer een chef was opgestaan van het kaliber van Buster Finn, die zijn leven in den electrischen stoel had geëindigd, dan zou het zeker niet lang meer duren, of de poppen waren weder aan het dansen!

Op een morgen, in het begin van den zomer, bevatten de bladen van New-York het volgende bericht:

BANKROOF OP KLAARLICHTEN DAG. EEN BANKDIRECTEUR DOODGESCHOTEN!

Het rooverwezen in onze stad neemt in den laatsten tijd weder op onrustbarende wijze toe, en het wordt tijd, dat de politie hieraan paal en perk stelt!

Want niet alleen neemt het aantal be-roovingen toe, maar de bandieten beginnen op te treden op een wijze, die er maar al te zeer op duidt, dat ze zich straffeloos weten!

Er hebben in den laatsten tijd verscheidene bankrooverijen plaats gehad, maar telkens waren de bandieten, die per auto of te paard kwamen aanrijden, gemaskerd.

Gisteren echter, op klaarlichten dag nog wel, heeft er een bankroof plaats gehad, waarbij de bandieten zich geheel ongemaskerd durfden vertoonen.

*Alles ging echter zoo snel in zijn werk, dat men geen gelegenheid had de schavuiten te herkennen en van aanhouding was in het geheel geen sprake!

Hier volgt een relaas van de feiten.

In één der nieuwe buurten in het Noorden van de stad bevindt zich het bankgebouw van den heer Arnold Lyons.

Het is een fillaal van de Groote Landbouwbank en er gaat meestal tamelijk veel om, ofschoon het personeel niet groot is — alles bijelkaar zeven koppen, vijf mannen en twee meisjes.

De kantoren bevinden zich alle gelijkvloers.

Het was gisteren omstreeks elf uur in den morgen, toen er een groote auto kwam aanrijden, voorzien van een regenkap, die vlak voor de deur van de bank stilhield.

Er sprongen vijf mannen uit, als heeren gekleed, die haastig binnentraden.

Zij schenen den weg zeer goed te kennen, want zij zochten dadelijk het kantoor van den directeur op, die juist met den boekhouder een gesprek voerde.

Voor de ongelukkige een beweging kon maken, werd hij door één van de bandieten door het hart geschoten!

De boekhouder, bleek van schrik en ontzetting, werd tegelijk met de andere leden van het personeel naar de kluis gedreven en daar opgesloten, waarop de bandieten niets anders behoeften te doen, dan zich toe te eigenen, wat er op dit oogenblik in de brandkast lag, waarvan de deur geopend was — een bedrag van ruim twintigduizend dollar.

Het geheele voorval had zeker geen vijf minuten geduurd en de bandieten kwamen weder te voorschijn en stapten weer in de auto, zonder zich buitengewoon te haasten, waarop het vaartuig wegreed.

Door hun luid geschreeuw wisten de opgesloten bankbeambten tenslotte de aandacht te trekken van eenige andere personen in het gebouw, maar toen zij bevrijd waren en de toedracht der zaak hadden verhaald, waren de bankroovers reeds ver.

De politie stelde natuurlijk dadelijk een onderzoek in, maar tot dusver heeft men nog niet het geringste spoor van de moordenaars kunnen ontdekken.

Hun eigen signalement kon slechts zeer vaag worden opgegeven en de auto was er één, zooals men er hier ter stede duizenden aantreft — een Studebaker van grijze kleur.

Alles, wat de weinige getuigen konden

zeggen, was, dat er zich onder de vijf bandieten één bevond van buitengewone lengte, die bijna een hoofd boven zijn metgezellen uitstak.

Natuurlijk hopen wij van ganscher harte, dat de politie er in moge slagen de bedrivers van deze misdaad in handen te krijgen, maar wij hebben in den laatsten tijd al te droeue ervaringen opgedaan, dan dat wij daar zeker van kunnen zijn! —

Dit bericht verwekte niet weinig opzien onder de inwoners van New-York, om verscheidene redenen.

Er bleek uit, dat de bandieten zich thans reeds ongemaskerd durfden wagen aan dergelijke ondernemingen en dat zij zich straffeloos waanden. En de buurt, waarin de Bank van Lyons gelegen was, moest weliswaar een voorstadswijk genoemd worden, maar het was daar toch allesbehalve stil en het moest een raadsel heeten, dat de bandieten het hadden durven bestaan, daar op klaarlichten dag hun slag te slaan!

Dit bericht werd ook gelezen door een man, op wien het om verschillende redenen nog meer indruk maakte, dan op de inwoners van de wereldstad.

Die man was John Raffles!

Het lot en de loop van zijn avonturen hadden hem niet lang geleden naar de Vereenigde Staten gevoerd, in gezelschap van zijn trouwen vriend Charles Brand en van zijn chauffeur James Henderson.

Hij had daar gelegenheid gehad één van die goede daden te verrichten, die hem, ondanks zichzelf, de liefde verzekerden van een half dozijn menschen — en hij stond op het punt weder naar Engeland terug te keeren, toen hij juist door dit bericht weerhouden werd.

Toen de groote onbekende het las, bevond hij zich in een kleine stad van Texas — en toen was het bericht al twee dagen oud, want het was daar treurig gesteld met de spoorwegverbinding.

En hij las het in de gelagkamer van een klein, houten logement, een kwartier voordat hij zich met zijn beide metgezellen aan boord zou begeben van een wonderlijke vliegmaschine, die hem van Londen hierheen had gevoerd — een toestel, dat hijzelf had uitgedacht en vervaardigd en waarvan de snelheid ieder menscheijk begrip te boven ging — het was ruim tweemaal sneller dan de vlugste ééndekkers, welke tot dusverre het luchtruim hadden doorkruist.

Toen hij daar nog zat, met het blad tusschen de gespierde vingers geklemd, een ernstige

uitdrukking in de groote grijze oogen, trad Charles Brand, zijn trouwe metgezel, een jonge man met een opgeruimd, rond gelaat en groote blauwe oogen, de gelagkamer binnen.

Hij ging vlug op Raffles toe en zeide op zachten toon:

„Wat is dat, Edward — zit je hier nog altijd? Moeten we niet vertrekken? De vliegmaschine staat al te wachten, en het opdringen van nieuwsgierigen wordt al een weinig lastig! Alles is voor het vertrek gereed, en onze brave James zal spoedig aan het einde van zijn vloeken zijn — en je weet, wat dat voor lastige omstanders beteekent!”

„Ik ben dadelijk tot je dienst, Charles, zei Raffles, terwijl hij opsprong. „Wij vertrekken aanstonds — al is het dan niet direct naar Londen!”

„Niet naar Londen?” vroeg Charles verbaasd. „Waarheen wil je dan gaan?”

„Naar New-York.”

„Maar dat is een omweg! Waarom vliegen wij dan niet rechtstreeks naar Engeland?”

„Omdat ik voorloopig te New-York wil blijven.”

„Er blijven? Waarom dan toch?”

„Lees dit eens!” antwoordde Raffles, terwijl hij Charles het blad toereikte en met den vinger het bericht aanwees, dat zijn aandacht had getrokken.

Charles las het bericht snel over en keek Raffles vragend aan.

„Welnu, wat zou dat?” kwam hij. „Het blad is twee dagen oud — zij zullen die kerels nu wel in handen hebben.”

„Dat betwijfel ik — en al was het zoo — dan behoef je toch niet te denken, dat het met deze enkele bankroof is afgelopen!”

„Maar wat raakt ons dat, Edward? Waarom zouden wij er onze terugreis voor uitstellen?” riep Charles verwonderd uit.

„Het raakt ons om verschillende redenen — maar voor mij is het voornaamste, dat, naar ik moet vreezen, de bende van het Kwade Oog het hoofd weer begint op te steken!”

„Kom — kom, dat kun je immers niet bewijzen!” riep Charles uit. „Deze beroovingen kunnen zeer wel het werk zijn van onafhankelijk optredende bandieten.”

„Dat wil ik niet ontkennen, maar ik ben er volstrekt niet zeker van en daarom wil ik het eerst en epaar dagen aanzien! En dat zeg ik je —, mocht ik inderdaad goed gezien hebben, mocht die verschrikkelijke bende werkelijk uit het graf zijn opgestaan, dat ik voor haar

gedolven had — dan zal ik niet rusten, voor een nieuwe overwinning voorgoed een einde aan haar bestaan maakt!”

„Maar Buster Finn heeft zijn misdaad immers al geboet? Hij is dood.”

„Ongetwijfeld — maar voor hem kunnen anderen in de plaats zijn gekomen. In een stad als New-York kan men wel meer mannen vinden, die op zoo voortreffelijke wijze een rol kunnen spelen als hij het deed, en een dubbel leven leiden, dat slechts voor een geoefend oog te doorzien is. Om kort te gaan — wij hebben volstrekt geen haast om naar Londen terug te keeren en daarom zie ik niet in, waarom wij niet even goed een week te New-York zouden blijven om af te wachten hoe daar de zaken zich ontwikkelen! En nu gaan wij vertrekken!”

Alles was reeds geregeld en de beide vrienden baanden zich niet zonder moeite een weg door de drommen cowboys en leegloopers, die op de weide waren samen gestroomd, vanwaar de Groote Onbekende zou opstijgen.

Er was geen sprake van, dat hier politie aanwezig zou zijn, om hen op een afstand te houden.

Henderson, een man van geweldigen lichaamsbouw, zat reeds in de vliegmaschine en tot zijn schrik zag Charles dat de reus al verbazend rood in het gezicht zag, een bedriegelijk voor-teeken van een naderend onweer.

En de jonge man wist maar al te goed, hoe zich dat bij Henderson placht te ontlasten — hij zou zeker het volgend oogenblik de vliegmaschine verlaten en met de kracht van zijn ijzerharde vuisten trachten te bewijzen, wat hem door overreding niet scheen te gelukken.

De mannen stonden tot dicht tegen de schroef aangedrongen en keken vol bewondering naar het ranke, sierlijk gebouwde vliegtuig.

Maar nu liet Raffles zijn stem hooren, juist op het oogenblik dat Henderson aanstalten scheen te maken, het argument van zijn vuisten aan te voeren, nu dat zijn woorden schijnbaar waren uitgeput.

Op kalmen toon zeide hij:

„Ik zal nu eenmaal waarschuwen, vrienden en dan komen de gevolgen op uw eigen hoofd! Als gindsche schroef begint te draaien en een uwer bevindt zich noodlottigerwijze te dichtbij, dan zal hem zijn arm of zijn hoofd als een strootje of een pijpekop worden afgeslagen! Meer behoef ik zeker niet te zeggen.”

De woorden waren duidelijk en de cowboys maakten dan ook een weinig ruimte, maar veel was het nog niet.

Raffles haalde de schouders op en gaf Charles

een wenk, waarop beiden in de vliegmaschine plaats namen.

Raffles greep een kleinen hefboom, haalde dien over en dadelijk begon de schroef rond te wentelen, eerst langzaam, maar daarop met zulk een verbijsterende snelheid, dat er een ware orkaan begon, die een dertigtal cowboys die achter de machine stonden, als kegels door elkander en plat tegen den grond wierp.

Honderden vilthoeden vlogen door de lucht, als door een wervelstorm gegrepen en nu begonnen ook de nieuwsgierigen, die voor de machine waren samengepakt terug te wijken.

En het was tijd ook, want eensklaps, toen de schroef snel genoeg draaide, trok Raffles met een krachtigen ruk de spoor uit den grond, die de machine op dezelfde plaats gekluisterd hield — en eensklaps, als met een sprong, schoot het toestel vooruit — en was binnen de tien meters met de wielen van den grond.

Nog een onmerkbaar beweging aan het hoogtestuur, en pijlsnel schoot de Sperwer, zoo was de naam van het wonderlijke toestel, omhoog, om binnen een enkele minuut reeds aan het gezicht van de verbaasde cowboys te worden onttrokken.

HOOFDSTUK II.

HET VELDTOCHTPLAN VAN JOHN RAFFLES.

De trein doet omstreeks twee dagen over den afstand van Texas naar New-York, maar hij maakt een tamelijk grooten omweg — en een trein is maar een zeer onvolkomen vervoermiddel, in vergelijking met het toestel, hetwelk Raffles tot zijn beschikking had.

Hij vloog in rechte lijn over vijf staten van de Unie en legde den afstand in iets minder dan drie uren af.

Hij liet de machine echter niet te New-York landen, maar op het vliegveld van New Haven, een druk bezochte badplaats in de onmiddellijke nabijheid van de hoofdstad.

Daar het oversteken van den oceaan destijds nog steeds tot de zeer zeldzame waagstukken werd gerekend en men er zeker niet aan dacht, dat de drie luchtreizigers dien tocht meermalen hadden gemaakt, waren de douaneformaliteiten al zeer spoedig vervuld, want men kon natuurlijk niets anders vermoeden, of men had met luchtreizigers uit Canada te doen en als zoodanig gaven Raffles en zijn metgezellen zich dan ook op.

Het luenhuur naderde en nadat de machine veilig in een loods was ondergebracht en aan de hoede van de bewakers van het veld was toevertrouwd, namen de mannen plaats in een van de snelle electriche trams, die, behalve het spoor, de verbinding met New Haven onderhouden, en om kwart over éénen hadden zij New-York bereikt.

Allereerst maakten zij werk van een hotel en het duurde niet lang, of zij hadden in „Astoria” kamers besteld.

Vervolgens begaven zij zich naar de reusachtige eetzaal op de tweede verdieping, uit welker vensters men een verrukkelijk gezicht had over het lager gelegen gedeelte van de stad en de haven en daar konden zij rustig den inwendigen mensch tevreden stellen, met een voortreffelijke lunch, die goed smaakte na de vermoeienissen van den afgelopen dag.

De drie mannen waren bijeen gebleven, want zij hadden zich uitgegeven voor Engelsche

zakenlieden, die voor gemeenschappelijke rekening reizen.

Op deze wijze zou het ook het gemakkelijkst zijn, snelle besluiten te nemen, zonder dat men eerst Henderson behoefde te roepen.

Raffles sprak weinig gedurende den maaltijd en het was duidelijk te zien, dat hij ergens over nadacht.

Na afloop van de lunch begaven zij zich naar het terras, een soort open wintertuin, waar tal van heesters en zelfs boomen in reusachtige kuipen geplaatst waren en gebruikten daar de koffie.

Zij zaten in een afgezonderd hoekje, dicht bij de marmeren balustrade en konden rustig met elkaar praten, zonder gevaar te loopen, dat hun woorden zouden worden opgevangen door personen, voor wie ze niet bestemd waren.

En nu begon Raffles :

„Luister eens ! Het is niet zeker, of wij hier werkelijk met „Het Kwade Oog” te doen hebben, maar in ieder geval vormen de bankberoovingen naar het schijnt het grootste deel van de werkzaamheden van de nieuwe bende hoe zij dan ook heeten mag.”

„Dat lijkt geen twijfel,” gaf Charles te kennen.

„Verder meen ik te hebben opgemerkt,” vervolgde Raffles, „dat vooral pas gestichte banken in den smaak vallen bij deze heeren ! Misschien is dat, omdat zij meenen, dat daar de bewakingsmaatregelen niet zoo grondig kunnen zijn doorgevoerd, of omdat zij er meer geld aanwezig achten — een nieuwe bank heeft altijd zeer veel contanten en dat brengt mij op een denkbeeld”

Raffles roerde langzaam in zijn kopje koffie, keek even naar het drukke gewoel op de Broadway en besloot toen :

„Mij dunkt, dat de kans groot is die bandieten te lokken, wanneer wij bijvoorbeeld zelf eens een bank oprichtten !”

„Een kapitale arbeid !” zeide Charles hoofdschuddend.

„Welneen — het heeft niet zooveel om het lijf.”

„Waar haal je zoo spoedig het gebouw, het personeel, en al die dingen vandaan, dié onmisbaar zijn, als men een bank opzet?”

„O, dat zal spoedig genoeg gevonden zijn!” antwoordde Raffles. „Geld is er natuurlijk in het geheel niet noodig! Het moeilijkste zal zijn de voorbereiding! Want wij kunnen er natuurlijk geen derden inhalen en wij mogen toch ook niet al te zeer in het geheim handelen, want de oprichting van een bank in een stad als New-York is geen kleinigheid, daar zijn veel belangen mee gemoeid en in de financieele wereld, op de beurs, wordt er natuurlijk druk over gesproken. Die voorbereiding moet dus met zorg geschieden, want het zou voor onze onderneming niet goed zijn wanneer men al aanstonds twijfel opperde aangaande onze onze solvabiliteit.”

„Dat spreekt vanzelf — dat zou de bandieten, die waarschijnlijk ook de financieele rubrieken wel eens zullen lezen, op een afstand houden!” riep Charles lachend uit.

„Daarom moet aan de voorbereiding de grootste zorg worden besteed,” hernam Raffles. „En zij zal ook wel het duurste gedeelte van de onderneming worden. Het huren van een benedenverdieping vormt het kleinste bezwaar en wij zelven zullen voorloopig het personeel vormen.”

„Maar dat kan een langdurige en daardoor zeer vervelende geschiedenis worden, Edward,” merkte Charles op. „De bandieten kunnen wel in het geheel geen lust hebben, om onze bank met een bezoek te vereeren — en ik betwijfel, of je het zelf wel aangenaam zou vinden, eenige maanden achtereen aan het vinketouw te zitten en den bankier te spelen. Ik geloof, dat je binnen veertien dagen van verveling zou vergaan”.

„Daar vrees ik ook voor, mijn waarde en daarom zullen wij moeten trachten om de bandieten meer in het bijzonder juist naar onze bank toe te lokken.”

„En denk je, dat dat zoo gemakkelijk zal zijn?”

„Het zal integendeel gemakkelijker gaan, dan je denkt, Charles. Wij hangen een stukje spek in de val — in den vorm van de mededeeling, dat er op dezen of genen dag een groot bedrag aan ongemunt goud in de bank aanwezig zal zijn!”

„Dat is een goede inval,” riep Henderson uit, die aandachtig had toegeluisterd. „Daarop zullen zij zeker aankomen als een vlieg op een strooppot! Maar — neem mij niet kwalijk —

hoe komen wij aan dat ongemunte goud?”

„Maak je daaromtrent niet bezorgd, James”, antwoordde Raffles glimlachend, „dat is van het minste belang! Er zal wel goud zijn, reken daar maar op.”

„En zullen wij hen dat dan kalm laten weghalen, Mylord?” vroeg Henderson verbaasd en verontwaardigd.

„Dat juist niet, James,” gaf Raffles ten antwoord. „Het is juist de kunst om te beletten, dat zij het bankgebouw weder verlaten, als zij er eenmaal binnen zijn!”

„Maar zouden wij niet beter doen, als wij de politie van onze plannen op de hoogte brachten? vroeg Charles na eenige oogenblikken.

„Die zullen wij er pas inhalen, als het onvermijdelijk is!” antwoordde Raffles. „Want zoodra wij dat doen, moeten wij ook tekst en uitleg geven van ons oponthoud hier, wij moeten allerlei slingerpaden volgen, wij moeten ons bijvoorbeeld voordoen als particuliere detectives — en dat geeft alles omslag, die vermeden kan worden! Hebben wij eenmaal de bandieten gevangen, dan kunnen wij hen aan de politie overleveren — en opnieuw op jacht gaan! De bijzonderheden zullen wij trouwens later nog wel uitwerken. En kom nu mede vrienden — ik heb lust een tochtje te maken op de rivier, of om wat naar New Haven te gaan — het is in de stad om te stikken.”

En terwijl de drie mannen in de electriche tram naar de badplaats zaten, werkte Raffles zijn plan verder uit.

Niet zoodra echter hadden zij het strand bereikt, of hij zette alle beslommeringen van zich af en genoot met volle teugen van het bonte strandleven en van zijn bad in de frissche golven.

Nog dienzelfden avond gingen Raffles en Charles de laatste door James vergezeld, ieder op eigen gelegenheid uit, om te trachten ergens een leegstaand kantoorgebouw te vinden.

Dat viel niet zoo gemakkelijk, want zij hadden hun zinnen er op gezet, hun zaak eveneens in één der buitenwijken te stichten, daar de bandieten vooral in de voorsteden brutaal en herhaaldelijk optraden.

Voorts mocht het gebouw niet al te groot zijn, en zijn uiterlijk moest zooveel mogelijk herinneren aan een bankgebouw.

Maar eindelijk vond Charles dan toch wat hij zocht, hij hield het huis tot den volgenden dag aan, daar het immers niet was buitengesloten, dat Raffles nog iets beters had gevonden en daarop begaven hij en Henderson zich spoedig terug naar het hotel „Astoria”, waar zij bijna

tegelijkertijd aankwamen met Raffles.

Deze had een vergeefschen tocht gemaakt, want alle adressen, welke men hem ter hand had gesteld, bleken onbruikbaar te zijn voor het gestelde doel.

Toen Charles hem echter het huis had beschreven en de wijk, waarin het zich bevond, riep hij aanstonds opgewekt uit:

„Dat lijkt mij heel geschikt te zijn — wij zullen morgenochtend er dadelijk eens op uitgaan, voor een ander onder onze duiven kan schieten.”

„Dat is niet wel mogelijk, want ik heb den eigenaar reeds gesproken en die heeft stellig beloofd, dat hij de benedenverdieping in elk geval tot morgenochtend twaalf uur zou ophouden.”

„Men doet het verstandigst, Charles in een land als Amerika, met dergelijke toezeggingen maar liefst nooit rekening te houden — dat doet niemand hier trouwens,” merkte Raffles droogjes op. „Wij zullen nu maar spoedig gaan slapen, om er morgen zoo spoedig mogelijk bij te zijn.”

En zoo stond er den volgenden morgen acht uur reeds een automobiel voor het prachtige hotel, die Raffles en Charles door Henderson vergezeld, naar het huis in de 87th Street zou brengen, heel aan het einde van de stad.

De rit duurde bijna anderhalf uur, maar de chauffeur scheen niet ontevreden te zijn, want hij grijnslachte, toen hij in de palm van zijn hand keek, waar Raffles een fooi had gedeponeerd.

Raffles nam het huis eens goed op en hij moest erkennen, dat het zeer goed voor het doel geschikt was — het lokte als het ware uit, om er in te breken.

De voordeur bevond zich achter een soort diepe nis, die des nachts wel zeer duister zou zijn, de vensters waren laag boven den grond en de staven in de keldergaten leken niet al te stevig te zijn.

Het huis lag bovendien afzonderlijk aan een breeden weg, waar een auto gemakkelijk kon keeren en waar niet veel vertier scheen te zijn, omdat men hier aan de uiterste grens van de stad was.

Het huis had een soort voortuin, die door een houten hekje van de straat was gescheiden, en waardoor een breed klinkerpad naar de voordeur liep.

Raffles telde de verdiepingen — het waren er vijf, niet veel voor een stad als New-York.

De voordeur was breed en stond op dit oog-

blik wagenwijd open, zoodat men tot in de fraaie marmeren vestibule kon zien.

Raffles knikte goedkeurend, liet zijn blikken nog eens over de omgeving dwalen en zeide op zachten toon tot Charles:

„Wanneer ik behoorde tot de bende bankroovers, die op dit oogenblik New-York onveilig maakt, dan zou ik mij geen oogenblik bedenken hier mijn slag te slaan! Het huis tart er hen als het ware toe! Het is in een-brede stille straat gelegen, met een groot aantal dwarsstraten, waarin men dadelijk spoorloos kan verdwijnen. Men schijnt op sommige uren zoo maar te kunnen binnenschieten, want de breede huisdeur staat wagenwijd open — ik zie, dat de conciërge een klein, oud mannetje is, ook al een merkwaardigheid in New-York, waar oude arbeiders iets zeer bijzonders zijn, eenvoudig, omdat niemand die neemt, en tenslotte schijnt het politietoezicht hier ook al één en ander te wenschen over te laten. Laten wij spoedig naar binnen gaan en den eigenaar spreken, — ik huur het!”

„Je zult moeten bloeden, Edward, want voor korter dan een jaar zal de man het natuurlijk niet willen afstaan!”

„In 's hemelsnaam! Ik heb er wel een tien-duizend dollar voor over, als het noodig mocht zijn en die kan ik er misschien later dubbel en dwars weer uithalen, wanneer het lot ons een weinig gunstig belieft te zijn!”

De drie mannen traden binnen en tot hun vreugde vernamen zij, dat de eigenaar, die in hetzelfde huis op een hooger gelegen verdieping woonde, thuis was.

Een oogenblik later stonden zij tegenover een leelijk gebocheld mannetje, met waterige oogen en zonder den minsten haargroei op hoofd of gelaat.

Deze heer luisterde naar den naam van Henry Filarsky en hij bleek een Pool te zijn, die reeds jaren geleden naar de Vereenigde Staten was geëmigreerd.

Na eenig loven en bieden werd men het over den huurprijs eens, waarvan de helft vooruit zou moeten worden betaald, want de drie mannen, die zich voor Engelschen uitgaven, konden niemand in New-York aanwijzen, die borg voor hen kon zijn.

De huurprijs bedroeg vierduizend dollar, hetgeen Charles buitensporig veel vond, maar waarvan Raffles aanstonds de helft betaalde, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

Hij ontving een kwitantie, bekeek haar aandachtig, stak haar bij zich en zei toen:

„Wij zouden dus het huis dadelijk kunnen betrekken ?”

„De huur gaat morgen in, — en als gij morgen wilt komen, ga dan Uw gang,” zeide de eigenaar. „Gij hebt mij dus gezegd, dat gij een bank wenscht te stichten ?”

„Zoo is het !” antwoordde Raffles.

„Dan moogt gij wel de noodige voorzorgsmaatregelen nemen — het is niet veilig in onze stad !” zeide Filarsky hoofdschuddend en zijn waterige oogen knipperden als van een verschrikt konijn.

Maar Raffles haalde de schouders op en hernam :

„Maak U maar niet bezorgd — ik verzeker U, dat ik de bandieten anders zal weten te ontvangen, dan die ongelukkige Arnold Lyons het deed !”

„Dat mag ik lijden voor U, mijnheer !” zeide Filarsky droogjes.

Het huurcontract werd ingevuld en nadat de formaliteiten vervuld waren, vertrokken de drie mannen, uitgeleide gedaan door het kleine mannetje.

„Een zeldzaam leelijk gedrochtje,” merkte Charles op, toen zij weder op straat stonden.

„Ja, onze huisheer is verre van mooi,” moest Raffles toegeven. „Maar hij schijnt heel wat

geld te hebben verworven en dat zal hem wel heen zetten over zijn gemis aan uiterlijke bekoorlijkheden.”

„Wat gaan wij nu doen ?”

„Dat ligt voor de hand, mijn waarde — een bankier, die zich gaat inrichten, koopt natuurlijk in de eerste plaats meubelen — of hij huurt ze, benevens een brandkast en andere zaken !”

„Maar heb je geen vrouwelijk personeel noodig ?”

„Zonder een paar typistes zal ik het natuurlijk niet kunnen stellen, want het zou argwaan kunnen baren, als mijn personeel wat al te klein is.”

„Maar dan stel je die meisjes aan een groot gevaar bloot en bovendien je zult ze in het geheim moeten nemen !”

„Dat ben ik ook van plan,” hernam Raffles kalm. „Want mijn typistes zullen geen echte typistes zijn — maar een paar ferme vrouwelijke detectives.”

„Dan haal je er dus wel politie in ?” kwam Charles.

„Dat doe ik niet, Charles want de jongedames zal ik te leen vragen bij een particulieren detective ! Ik blijf erbij, met de officieele politie kom ik liefst niet in aanraking.”

HOOFDSTUK III.

DE VAL IS GESTELD.

Dienzelfden morgen gingen de drie mannen er op uit, teneinde de noodige kantoormeubelen te huren in een groote zaak in het hartje van de stad, die er speciaal voor was ingericht.

Met opzet kozen zij een verhuurinrichting, die ver van het kantoorgebouw was gelegen, want het was beter, dat men daar in de buurt van de 87th Street onkundig bleef van het feit, dat de kantoormeubelen gehuurd en niet gekocht waren.

Reeds een paar uur later hield er een geweldige verhuishagen voor het huis stil, dat Raffles zoeven gehuurd had en de kruiers begonnen een paar schrijftafels, hooglederen stoelen, loketkasten, schrijfmachinetafels, copieerpersen, boekenkasten en tenslotte een vrij groote brandkast naar binnen te dragen.

Een oogenblik later kwam Charles in een auto aanrijden, die de noodige bevelen gaf en wees, waar de meubelen moesten staan.

Reeds een uur tevoren hadden bestelde behangers eenige tapijten gebracht, want in de groote huizen in Amerikaansche steden behoef men zich gelukkig nooit te bekommeren over de vloerbedekking — men treft er bijna overal voortreffelijke parketvloeren aan, welke men naar eigen verkiezing al of niet met een tapijt kan bedekken.

Maar ook Henderson en Raffles zaten niet stil! Henderson zorgde voor de meubelen in de particuliere woning der bankiers — want zij zouden natuurlijk in hetzelfde huis boven de bank slapen en Raffles begaf zich, kort na de lunch, naar het huis van een particulier detective, die een groot personeel in dienst scheen te hebben.

Hij had reeds denzelfden morgen kaartjes laten drukken, waarop in fraaie letters te lezen stond :

Georges Fullerton
detective
Londen.

Een taxi bracht hem naar een echten wolkenkrabber, een huis van zevenentwintig verdiepingen, niet ver van de Broadway gelegen, en met de lift schoot hij bliksemsnel naar de

achttiende verdieping, waar zich de kantoren van den heer Hammerstein bevonden.

Deze woonde namelijk op de verdieping, die de grens vormde van den zoogenaamden snel-dienst van de lift, die aan één stuk door, zonder ergens op te houden, met duizelingwekkende snelheid, tot de achttiende verdieping steeg en pas vandaar iedere verdieping aanded.

Hij gaf zijn kaartje aan een negerbediende in een stemming livrei, die hem in een ontvang-vertrek liet, dat er lang niet kwaad uitzag.

Een oogenblik later kwam de man weder binnen en verzocht Raffles hem te volgen naar mijnheer Hammerstein, die, naar hij gewichtig meedeelde, juist zeven en een halve minuut voor zijn bezoeker over had.

Raffles volgde den negerbediende op den voet en deze bracht hem naar een fraai ingericht kantoor, waar de heer Hammerstein, een man in de kracht van zijn leven met een energiek uiterlijk, achter zijn schrijftafel troonde.

De beide mannen monsterden elkaar enkele oogenblikken en toen wees Hammerstein, die niet was opgestaan, Raffles een stoel aan en vroeg :

„Een collega ?”

„Om U te dienen.”

„Amerikaan ?”

„Engelschman !”

„Het doel van Uw komst ?”

„Zaken !”

„Steek een sigaar op.”

„Merci — ik rook nooit sigaren in een huis, dat mij onbekend is.”

„Een zeer goed beginsel — ik wilde, dat ik mij er ook aan kon houden !” hernam Hammerstein. „Waarmee kan ik U helpen ?”

„Ik moet twee van Uw moedigste vrouwelijke helpers hebben !”

Hammerstein keek zijn bezoeker eenigszins verwonderd aan en vroeg :

„Wat wilt gij met hen ?”

„Dieven vangen !”

„Gij zult U wat nader moeten verklaren, waarde collega !” hernam Hammerstein.

„Dat begrijp ik, maar gij zult mij toch toe-

staan niet meer los te laten, dan ik noodzakelijk acht!"

„Ga uw gang.”

„Ik heb een gefingeerde bankzaak opgericht,” begon Raffles. „Ik ben een internationalen goud thief op het spoor en ik heb reden om te vermoeden, dat hij hier binnenkort zijn slag weer zal komen slaan. Mijn man is echter zeer sluw en hij mag in geen geval merken, dat mijn bank maar een eenvoudige poppenkast is! Daarom moet alles zooveel mogelijk natuurgetroouw zijn en dus heb ik ook typistes noodig!”

„En waarom neemt gij dan geen echte, als ik vragen mag?” vroeg Hammerstein nieuwsgierig.

„Daar zou ik niet veel verder mee komen,” hernam Raffles schouderophalend. „Echte typistes zouden natuurlijk op het psychologisch oogenblik zenuwachtig worden, gaan gillen en mijn heel plan in de war sturen — want mijn man is gewend met krasse middelen op te treden, waaronder bijvoorbeeld de revolver een voorname plaats inneemt!”

„O, is dat de zaak!” riep Hammerstein uit. „Dan hebt gij natuurlijk gelijk, dat gij een paar moedige meisjes neemt, die het klappen van de zweep kennen! De zaak is zeker van groot gewicht, dat gij daarvoor heelemaal uit Londen hierheen komt?”

„Van het grootste belang!” antwoordde Raffles glimlachend. „Het gaat om honderdduizenden ponden, maar sta mij toe, collega, dat ik mij niet nader over de zaak uitlaat — ook gij zult waarschijnlijk uw beroepsgeheimen liever voor uzelf houden!”

„Dat kan ik U niet kwalijk nemen!” riep Hammerstein. „En ik denk er ook niet aan, mij met Uw zaken te bemoeien! Ik zal U als hulp twee mijner meisjes afstaan — gij betaalt twintig dollar per dag en per stuk.”

„Top!” hernam Raffles.

Hammerstein drukte op den electrischen schelknop, die aan het blad van de schrijftafel was bevestigd en zeide tot het kantoorjongentje, dat binnentrad:

„Zijn Bishop en Grave er?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde de jongen.

„Hier komen,” beval Hammerstein kortaf.

De jongen verliet het vertrek en een oogenblik later traden er twee jonge meisjes binnen, zeker niet ouder dan twintig jaar, verre van onknap en wie men het op het eerste gezicht zeker niet ou aanzien, dat zij zulk een gevaarlijk beroep uitoefenden.

Maar, bij nader toekijken ontwaarde me een trek van vastberadenheid om de kleine, scherp

geteekende monden en de oogen getuigden van moed en doortastendheid.

Zij waren eenvoudig gekleed, en bleven bij de deur staan, zonder een beweging te maken.

„Bishop en Grave,” begon Hammerstein, die blijkbaar gewend was zijn ondergeschikten steeds bij den achternaam aan te spreken, onverschillig of zij van het manlijk of vrouwelijk geslacht waren, „maak je gereed, om met dezen heer mee te gaan. Hij heeft jullie diensten noodig.”

De beide meisjes knikten zonder iets te zeggen, want het bevel was duidelijk genoeg en waarom zouden zij woorden verspillen, als het niet noodig was?

„Gij kunt toch zeker goed met de schrijfmachine terecht?” zoo wendde zich Raffles tot de beide vrouwelijke detectives.

Weer knikten de beide meisjes.

„Kunt gij dadelijk met mij meegaan?”

Alweer een stomme hoofdknik en Raffles moest bij zichzelf erkennen, dat althans deze twee leden van het schoone geslacht zich niet te buiten gingen aan praatjesmaken.

„Wees dan zoo goed U aan te kleeden — er valt nog veel voor mij te doen!” hernam Raffles.

De twee meisjes gingen heen en Raffles regelde met Hammerstein het zakelijke gedeelte en betaalde de overeengekomen som voor dien dag vooruit.

„Hoelang denkt gij de meisjes noodig te hebben?” vroeg Hammerstein.

„Dat kan ik onmogelijk vooruit zeggen — het kan een paar dagen, het kan ook een week duren.”

„Zij kunnen toch zeker iederen avond het bureau verlaten?”

„Dat spreekt vanzelf.”

„Maar als Uw man eens 's avonds of 's nachts verscheen?”

„Daarop heb ik ook gerekend,” antwoordde Raffles, „maar daarvoor heb ik weer andere krachten in mijn dienst!”

Op dat oogenblik kwamen de beide meisjes weer terug met hun mantel aan en een eenvoudig hoedje op.

„Zijt gij gereed, dan kunnen wij gaan,” zeide Raffles.

„A-propos — waar ligt uw zoogenaamde bank?” vroeg Hammerstein.

Raffles gaf hem het adres, en daarop vertrok hij met zijn twee typistes.

Hij had de auto laten wachten en zij behoefden dus slechts in te stappen.

Een uur later ongeveer hield het voertuig stil voor het pas gehuurde huis in de 87th

Street en een kwartier later waren de beide vrouwelijke detectives druk bezig met ongehooflijke snelheid op de beide machines te hameren, die zooeven door de verhuurinrichting waren gebracht.

Om vier uur in den namiddag was alles gereed — de bank bestond.

Zelfs de woning van de drie compagnons was ingericht en dienzelfden nacht zouden zij er reeds kunnen slapen!

De val was opgesteld, het wachten was op de muizen.

Aan de oprichting van de bank was intusschen zoo weinig mogelijk ruchtbaarheid gegeven, want Raffles was er volstrekt niet op gesteld, dat hij het eensklaps zeer druk zou krijgen, hoewel Charles ruimschoots voldoende kennis had van het bankwezen, om de zaak te kunnen beheeren, zoodat alles vlot zou loopen.

Maar reeds den volgenden morgen verscheen er een klein bericht in de financieele rubriek van de groote bladen en nu kwamen er ook reeds eenige klanten, die kleine zaken te doen hadden en die door Charles werden geholpen, terwijl Raffles in de gedaante van een ijverigen kassier hem bijstond.

Er werden betalingen gedaan op cheques en wissels, maar niet dan nadat Charles zich deugdelijk overtuigd had van de financieele betrouwbaarheid en de soliditeit van de menschen, die hem de papieren aanboden, want hij was volstrekt niet van plan een gat te laten slaan in het werkkapitaal van de firma.

Wat echter de betalingen betreft — deze werden zonder meer door Charles geïncasseerd, maar alleen, omdat het verdenking zou baren, als hij ze weigerde, want Raffles had zich reeds voorgenomen, dat geen enkele kleine inlegger een cent schade zou mogen lijden.

En daarom werden de adressen van deze lieden alle zorgvuldig genoteerd, om hun later de gestorte gelden te kunnen teruggeven.

Charles verwonderde zich er wel een weinig over, dat men in New-York blijkbaar met zulk

een gemak een bank kon stichten, maar Raffles deelde hem mede, dat hij wel degelijk eenige formaliteiten had moeten vervullen, ter beurze, om als bankier te worden erkend, en dat hij zijn papieren had moeten toonen, die natuurlijk behoorlijk waren nagemaakt.

Intusschen had Charles het al zeer gemakkelijk, want dien eersten dag verschenen er zeker niet meer dan zes klanten.

Ten eerste was de bank blijkbaar nog weinig bekend, en ten tweede kon men niet verlangen, dat de menschen maar aanstonds vertrouwen in de nieuwe onderneming stelden.

Reeds den tweeden dag werd er een groote marmereen plaat naast de deur bevestigd, waarop in vergulde letters te lezen stond:

Bullwers and Lipton
In effecten.

De beide vrouwelijke detectives, steeds even zwijgzaam, kauwden op gom, maakten hun nagels schoon, lazen een colportageblad en keken uit het raam, — totdat er een klant verscheen, die zich voor één der loketten presenteerde, want dan begonnen zij eensklaps als razenden op hun machines te rammelen, met een ijver, die een goed denkbeeld moest geven van de vlucht, welke een zoo kort bestaande zaak reeds genomen had.

Ook Henderson had een plaatsje gekregen op het kantoor — maar hij scheen een meer ambulante betrekking te hebben, want men zag hem vaak heen en weer loopen met de handen vol papperassen.

Op den derden dag verscheen er in de meeste bladen een bericht van drie regels, waarin werd meegedeeld dat de heeren Bullwers & Lipton den volgenden dag een groote zending goud in staven zouden ontvangen, ten bedrage van ongeveer driehonderdduizend dollar, welke den daarop volgenden dag zou worden doorgezonden.

Dat was het stukje spek, hetwelk Raffles in de muizenval had opgehangen.

HOOFDSTUK IV.

TOEBEREIDSELEN.

Zoodra dit berichtje verschenen was, liet Raffles beide detectives bij zich komen, noodigde de beide meisjes uit, om plaats te nemen, keek hen eens glimlachend aan — er waren in al die dagen zeker geen tien woorden gewisseld tusschen hen — en begon:

„Ik heb tot mijn genoegen bemerkt, dames, dat gij zeker niet behoort tot het ras der babbelkousen! Ik hoop en verwacht, dat gij even goed uw zenuwen in bedwang kunt houden, als uw tong. Denkt gij, dat ik in die verwachting bedrogen zal worden?”

„Wij weten niet, wat zenuwen zijn, mijnheer!” antwoordde Miss Bishop.

„Zooveel te beter!” hernam Raffles. „Lees dit berichtje eens.”

En met deze woorden liet hij de beide meisjes het bericht zien van de goudzending.

Toen zij het gelezen hadden, zeide Miss Grave

„Gefingeerd natuurlijk?”

„Dat spreekt vanzelf!” antwoordde Raffles.

„Er zullen hier wel kisten komen, die ook vrij zwaar zullen wegen, — maar het goud zullen de bandieten er niet in vinden!”

„De bandieten?” riep Miss Bishop uit, voor het eerst eenige verbazing vertoonende. „Ik dacht, dat gij op een internationalen oplichter wachtet!”

„Die oplichter was ook gefingeerd, mijne dames!” antwoordde Raffles glimlachend. „Nu de val gesteld is en wij slechts op het wild wachten, nu ik geen vrees meer behoef te koesteren voor concurrentie, kan ik U het wel zeggen — het wachten is op bankroovers! Jaagt U dit geen schrik aan?”

De beide jeugdige detectives haalden tegelijkertijd de schouders op en trokken, juist alsof zij het van te voren hadden afgesproken, op hetzelfde oogenblik een tamelijk groote revolver uit den zak van haar werkblouses te voorschijn. Daarop zeide Miss Grave:

„Als men zoiets bij zich heeft, mijnheer, dan behoeft men niet bevreesd te zijn.”

„Gij kunt dus omgaan met dat speelgoed?” vroeg Raffles niet zonder bewondering.

„Wij schieten met deze werktuigjes op vijftig pas afstand een aas uit de kaart, mijnheer.”

„Dat is knap!” riep Raffles uit. „Ik moet U echter zeggen, dat er pas op het laatste oogenblik geschoten mag worden — het is natuurlijk beter als wij de schurken levend in handen kunnen krijgen.”

„Ik denk wel, dat er een weinig geschoten zal moeten worden, mijnheer!” hernam Miss Bishop laconiek. „De bankroovers zelf zijn zeer vlug met hun revolver en als zij U voor den directeur van de bank aanzien — dat zou ik in hun plaats zeker doen — dan geef ik geen cent voor Uw leven.”

„O, ik schiet ook een weinig, en ben op alles voorbereid,” zeide Raffles schouderophalend en op zijn beurt haalde hij een vervaarlijke Colt te voorschijn, een ware zakmitrailleur met twaalf schoten.

„Gij denkt dus, mijnheer, dat de bandieten zullen worden aangelokt door dit berichtje?” hernam Miss Grave, terwijl zij haar revolver weer opstak.

„Dat zou mij tenminste niets verwonderen!” antwoordde Raffles, terwijl hij de krant zorgvuldig opvouwde en in zijn zak stak. „Wij zullen het trouwens spoedig genoeg zien. Wij zullen ons een weinig in hinderlaag leggen achter de raamgordijnen, zoodat wij de straat goed kunnen overzien, zonder zelf te worden ontdekt — en dan zullen wij alle nieuwsgierigen eens goed monsteren.”

„Maar gij hebt derden bij de zaak moeten betrekken!” riep Miss Bishop uit.

„Welke derden?” vroeg Raffles.

„Wel, de mannen, die de kisten met het zoo-ge naamde goud hier moeten brengen!”

„Maak U daarover niaar niet bezorgd, Miss!”

hernam Raffles. „Eén mijner medewerkers zal zich vermommen als de chauffeur van de vrachtauto, welke de kisten hierheen brengt — en mijn andere medewerker en ik zullen de kisten vergezellen, zoogenaamd als beampten, die goed moeten toezien, dat alles ter bestemder plaatse wordt afgeleverd. En wij zullen ons goed vermommen, daarvoor sta ik U in.”

„Wij blijven dus eenigen tijd alleen hier,” vroeg Miss Bishop.

„Dat zal onvermijdelijk zijn.”

„Maar als er dan klanten komen?”

„Dan zegt gij, dat het geheele personeel ziek is geworden — griep, mazelen, waterpokken — het doet er niet toe! Het kan mij volstrekt niet schelen, wat de klanten er van denken — de hoofdzaak is, dat de bandieten er in loopen en die kunnen niet zien wat hier binnen gebeurt! En wij zullen wel zorgen, dat wij het huis reeds verlaten hebben, vóór zij hun wachtposten gaan uitzetten. Zoudt gij er iets op tegen hebben, om den nacht hier door te brengen? Laat ik er aanstonds aan toe voegen, dat gij dan alleen zoudt zijn, wij drieën zullen dan het huis verlaten hebben.”

„Wij hebben er volstrekt niets op tegen, als het noodig is voor de onderneming, mijnheer!” antwoordde Miss Bishop.

„Dan blijft het afgesproken. Het is het beste, dat wij vertrekken na het invallen van de duisternis. Wij zullen zorgen, dat wij morgenochtend precies tien uur met de vrachtauto en „het goud” komen voorrijden.”

„Maar als de kisten eenmaal binnen zijn, mijnheer!” riep Miss Grave uit, „dan kunt gij als bestuurder van de auto en als de geleiders van het goud ook onmogelijk hier blijven.”

„Dat zal moeilijk gaan, Miss! Wij gaan natuurlijk wel degelijk met de leege auto terug — maar een half uur later zullen wij in onze oude gedaante het huis weer binnentreden — niet tegelijk en ook niet door de voordeur, maar door de deur aan de achterzijde, die voor het bediendenpersoneel bestemd is.”

„Dan heb ik niets meer op te merken, mijnheer, en ik hoop, dat gij slaagt, al hadden wij natuurlijk als goede Amerikanen liever gezien, dat onze eigen patroon op dezen slimmen inval was gekomen.”

Raffles maakte een buiging, om voor de compliment te danken en hernam toen:

„In ieder geval zullen nu twee van zijn bestsujetten een groot aandeel hebben in de vangst van de bandieten, natuurlijk, wanneer zij inderdaad komen opdagen, en dat is toch zeker ook wel veel waard! En nu kunt U weer naar

uwe schrijfmachines terugkeeren.

De beide gewaande typistes verwijderden zich weer en een oogenblik later ratelden de machines, alsof er een salvo geweervuur werd afgegeven.

Dien dag gebeurde er verder niets bijzonders — maar eenmaal verbeeldde Raffles zich, dat hij een paar kerels met een zeer verdacht uiterlijk, langzaam aan de overzijde van de breede straat had zien voorbijgaan, die het oog voortdurend op het bankgebouw gevestigd hielden.

De typistes kregen gelegenheid om te gaan dineeren en keerden daarop weer terug.

Toen de duisternis gevallen was, omstreeks halftien in den avond, verlieten de drie mannen het huis door de achterdeur en niet tegelijk, om zich voor hun taak van den volgenden dag te gaan voorbereiden.

Zij vonden elkander weder op den hoek van de 83th Street, en traden daar een restaurant binnen, gebruikten er iets en bestelden toen in een klein hotel een paar kamers voor den nacht.

Toen dit geschied was, bleef er niets anders over dan zich maar ter ruste te begeven, want alle winkels en zaken waren toch reeds gesloten.

Den volgenden morgen evenwel stonden zij vroeg op en gingen reeds om zeven uur op weg, om alles voor te bereiden.

Voor alles was het noodig, dat zij zich gingen vermommen en daartoe vonden zij gelegenheid bij een vierderangs tooneelkapper, die ook tooneelkleeren bleek te verhuuren, en die er in het geheel niet naar vroeg, waarvoor de vermomming eigenlijk diende, toen Raffles hem als extra betaling vijftig dollar in de hand duwde.

Dat was een aardig sommetje voor den armen drommel en hij was in het geheel niet nieuwsgierig uitgevallen.

Als de drie vreemdelingen zich op klaarlichten dag wenschten te verkleeden, moesten zij dat zelf maar weten — en als er soms een streep bij hen doorliep, dan behoefde hij zich daar verder niets van aan te trekken.

Maar toch verbaasde de goede man zich, toen de drie mannen een half uurtje later zijn zaak weer verlieten en volstrekt niets meer geleken op de mannen die hij eerst had gezien.

Raffles en Charles droegen een zoogenaamde „overall”, een kledingstuk van grof linnen, broek en buis uit één stuk, gebruikelijk bij de Amerikaansche arbeiders. Henderson was gestoken in een soort van uniform, met de gegalonneerde pet op, zooals bewakers van groote safes in banken wel dragen.

Zij gingen nu op zoek naar een kistenmaker en al spoedig hadden zij er één gevonden, die hun opslag een tiental uitstekend voor het doel geschikte, kleine stevige kisten kon leveren van witgeschilderd hout.

En — — een handelaar in oud roest verschaftte hun de rest.

Nu werd nog een vrachtauto gehuurd, waarvoor Raffles een tamelijk hooge som als sta-geld moest betalen en om half tien was alles gereed.

Raffles reed de vrachtauto naar de kistenmaker, de kisten werden op de auto geladen, vandaar werd naar de handelaar in oud roest gereden — en daar werden de kisten gevuld met afval van oud lood en koper, om vervolgens zorgvuldig te worden gesloten, met een teerkwast van een merk te worden voorzien en op de vrachtauto te worden geladen.

De rit naar de bank begon en om eenige minuten over tien stond de auto stil voor de nog altijd wijd geopende deur.

De zogenaamde controleur, die op de kisten had gezeten, sprong van de vrachtauto en ging haastig binnen, en Raffles kwam van zijn zetel.

Maar nog voor de auto goed en wel had stilgestaan, had hij eenige kerels met een verre van gunstig uiterlijk opgemerkt, die aan den overkant van de straat nieuwsgierig stonden toe te zien.

„Als ik hun was geweest, dan zou ik nu reeds geprobeerd hebben mij van de auto met het goud meester te maken!” bromde hij voor zich heen. „Ik zou den chauffeur eenvoudig van zijn zetel hebben geslagen en haastig zijn weggereden! Maar het is wel mogelijk, dat zij zich eerst hebben willen overtuigen, dat de auto met het goud werkelijk zou aankomen en dat zij ook geen tijd hebben gehad, om de noodige voorbereidende maatregelen te treffen.”

Henderson was intusschen reeds weder teruggekeerd, ijverig in de weer met een opschrijfboekje en een potlood en nu begonnen de drie mannen de kisten in het bankgebouw te dragen, maar niet dan nadat Raffles een paar patrouilleerende agenten had aangesproken en hen had verzocht toezicht op de auto te houden tot alle kisten zouden zijn afgeladen.

„Als jullie bijtijds den commissaris hadden gewaarschuwd,” zeide één der agenten op brommenden toon, „dan zou die je met plezier een paar mannetjes hebben meegegeven. Het is eigenlijk ons werk niet — maar wij zullen toch maar op den boel passen! Haast je maar wat!”

In een kwartier waren tien zware kisten aan hengsels van dik touw naar binnen gedragen en dadelijk daarop reed de auto weder weg en de

agenten verwijderden zich, om de ronde te gaan vervolgen.

De auto werd dadelijk teruggebracht bij den verhuurder, Raffles betaalde de huur, stak het stageld op en daarop begaven zij zich haastig weder naar de costuumverhuurder, waar zij hun eigen kleederen weder aantrokken en hun vermomming aflegden.

Een half uur later stonden zij weer op straat en een huurauto bracht hen tot aan de achterzijde van het huis in de 87th Street.

Eén voor één gingen zij door de smalle deur het huis weer binnen, om hun werkzaamheden, respectievelijk als directeur, als boekhouder en als klerk te hervatten.

Raffles begaf zich dadelijk naar het algemeene kantoor, waarop de twee loketten uitkwamen en richtte zich tot de beide detectives, die rustig een krant zaten te lezen.

„Is er iets bijzonders gebeurd?” vroeg hij.

„In het geheel niet, mijnheer! Wij hebben nu en dan uit het raam gezien — en wij hebben eenige verdachte types ontdekt, maar nu zijn zij verdwenen.”

„Waarschijnlijk niet voor goed,” zeide Raffles op ernstigen toon. „Ik reken er op, dat zij wel zullen terugkeeren — in ieder geval moeten wij nu snel onze maatregelen nemen.”

En Raffles keek om zich heen teneinde zich te vergewissen van den strategischen toestand.

Het eigenlijke kantoor, waar de beide typisten, Charles en Henderson zaten, was een niet groot vertrek, dat met twee ramen op de 87th Street uitzag.

Voor deze ramen hingen tullen gordijnen, waardoorheen men zeer goed kon zien, wat er daar buiten gebeurde, zonder zelf te worden bemerkt.

Het vertrek had vroeger waarschijnlijk reeds voor kantoor moeten dienen, want het kwam met twee loketten uit op de tamelijk breede vestibule.

Men kwam dus van de straat als het ware dadelijk voor het kantoor te staan, maar eerst moest men toch twee klapdeuren passeeren, die op een paar meters afstand van de altijd openstaande huisdeur waren aangebracht.

De loketten waren voorzien van valdeurtjes met netwerk van tamelijk stevig staaldraad.

In het kantoor stond een brandkast, waarvan de deur half open stond, omdat het voor den kassier veel te lastig zou zijn, deze zware deur telkens te openen, als hij een betaling moest doen of geld moest wegbergen, maar de bandieten zouden natuurlijk wel begrijpen, dat de kisten met goud niet daarin waren geborgen,

maar in de groote safe, die zich natuurlijk in één van de kelders zou bevinden.

Naast dit kantoor en er door middel van een tusschendeur mede in verbinding staande, bevond zich het particuliere vertrek van den directeur, hetwelk duidelijk kenbaar was door een bordje met het woord „Directie”, hetwelk bevestigd was op de tweede deur, die eveneens op de vestibule uitkwam.

Raffles had natuurlijk vroeger dit alles reeds voortreffelijk bestudeerd en had zijn maatregelen genomen.

Hij keek slechts rond, omdat hij in geen geval de beide vrouwelijke detectives wilde blootstellen aan het gevaar verraderlijk te worden neergeschoten door één der loketten.

Hij liet dus aanstonds de machinetafels zoodanig verzetten, dat het onmogelijk zou zijn één der typistes door het loket heen te treffen.

Bij ieder raam had hij reeds den eersten dag een schuingeplaatsten spiegel laten aanbrengen waardoor het mogelijk was de lange straat in beide richtingen te overzien.

Een electricch alarmsignaal, dat in de directiekamer uitkwam, waarschuwde hem aanstonds, wanneer de klapdeuren geopend werden en tenslotte had Henderson een inrichting aangebracht, waardoor het mogelijk was, de zware valdeuren der loketten plotseling te laten neervallen door een kleinen hefboom over te halen, die zich naast zijn plaats bevond.

Hij richtte zich nu weder tot de beide detectives en zeide :

„Gij hebt van deze beroovingen meer ervaringen dan ik, die bij toeval te New York vertoef ! Is het niet de gewoonte van de heeren bankroovers, dat zij allereerst trachten den directeur neer te schieten ?”

„Altijd !” antwoordde Miss Bishop. „Zij doen dat, omdat hij natuurlijk meestal alle sleutels bij zich draagt.”

„Dat is dan zeer juist van hen gezien !” hernam Raffles kalm. „Welnu, het verheugt mij, dat ik maatregelen getroffen heb — de heeren zullen voor een kleine verrassing komen te staan !”

HOOFDSTUK V.

DE VAL KLAPT NEER.

In den loop van den morgen kwamen er een paar deftig gekleede heeren voor het loket, ten-einde wat vreemd geld te wisselen, die aanstonds de aandacht van Charles trokken, want zij schenen zich veel meer te bekommeren over de inrichting van het kantoor en de vestibule dan om het geld, dat zij voor hun bankpapier kregen.

Eén hunner stond voor het loket te wachten en zijn vriend liep, zachtjes neuriënd, met zijn wandelstokje zwaaiend, door de vestibule op en neer, om te wachten tot de zaak geregeld zou zijn.

Maar Charles had zeer goede oogen en hij zag drommels goed, hoe deze heer bijzondere belangstelling scheen te koesteren voor de verschillende deuren, die op de vestibule uitkwamen.

Toen zij vertrokken waren floot hij zachtjes tusschen de tanden en wendde zich tot de beide detectives met de vraag :

„Ik wil U volstrekt niet beleedigen, dames, maar hebt gij verstand van heeren ?”

„Ik geloof wel te mogen zeggen van ja,” antwoordde Miss Grave, voor het eerst sedert haar komst flauwtjes glimlachend.

„Geloof gij, dat het echte heeren waren, die daar zooveel die onnoozele paar bankbiljetjes kwamen wisselen ?”

„Neen, mijnheer, dat geloof ik niet — het waren bankroovers, die den toestand eens kwamen opnemen !” antwoordde Miss Bishop eenvoudig.

„Ik ben blij, dat ik mijn vermoeden door U bevestigd hoor !” riep Charles uit. „Dan zal het wel niet lang meer duren, of het gaat er op los !”

Het geheele bankpersoneel gebruikte gemeenschappelijk de lunch — maar iedereen verkeerde in een tamelijk groote spanning, behalve misschien Raffles, die even bedaard was als altijd en slechts nu en dan een blik wierp in één van de spiegels, die bij het raam waren geplaatst.

Er reden in de breede straat heel wat auto's voorbij, maar zij hielden over het algemeen het midden van den rijweg.

Alles was nu voor de ontvangst van de bandieten in gereedheid gebracht, de revolvers konden aanstonds gegrepen worden en men zou in ieder geval niet onverhoeds aangevallen kunnen worden.

„Ik denk, dat zij even na sluitingstijd zullen komen, wanneer de zaak reeds voor het publiek gesloten is, maar het personeel nog eenige minuten nablijft om alles af te sluiten, de boeken af te teekenen en zoo meer !”

„Dat heb ik ook reeds gedacht, Miss ! De meeste aanrandingen hebben òf zeer vroeg na het openingsuur òf even na de sluiting plaats !” hernam Raffles.

Ook nu bleken de beide detectives goed te hebben gezien, want het werd vijf uur — het tijdstip, waarop de bank ging sluiten — zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Maar nauwelijks had de groote klok in de vestibule den laatsten slag doen hooren, toen Charles die voortdurend naar buiten keek, op gedempten toon zeide :

„Zie eens, die groote grijze auto daar !”

„Dat zullen zij wel zijn,” bromde Henderson, die naast hem was komen staan. „Zie maar, de auto rijdt vlak langs het trottoir !”

„Daar komen zij aan — opgepast !” riep Raffles uit en begaf zich snel naar zijn eigen vertrek.

De typistes hadden hun posten betrokken en Charles zag tot zijn verwondering, dat zij rustig op kauwgom bleven zuigen en zich in het minst niet schenen op te winden, ofschoon zij zeer goed konden weten, dat hun leven gevaar liep.

Charles had nog een laatsten blik in den spiegel geworpen en gezien, hoe de groote grijze auto met een ruk voor de deur van het gebouw stilhield.

„Zij zijn met hun zessen!” zeide hij op gedempten toon.

„Een peuleschil, mijnheer Brand!” zeide Henderson. „Ik ga mijn post betrekken, om hen in te sluiten!”

„En denk er vooral om, James niet te vlug! Eén moet er in ieder geval ontsnappen — je weet, dat Mylord mij heeft opgedragen hem te volgen en te zien, waar hij blijft! Als er dus één kans ziet, zich van één van de kisten meester te maken, dan laat je hem kalm zijn gang gaan. Zij hebben natuurlijk de werkzaamheden verdeeld en er zullen wel een paar man worden aangewezen, om de kisten weg te halen en op de auto te laden, terwijl de anderen het personeel in bedwang moeten houden!”

Henderson verliet snel het vertrek en ging zijn post in de vestibule betrekken, achter de deur van een gangkast, waaruit hij reeds van te voren den sleutel had genomen, zoodat men hem niet zou kunnen opsluiten.

Hij stond daar nauwelijks, of zes mannen kwamen de vestibule binnenstormen, door de klapdeuren, die zich door de sterke veeren dadelijk weer achter hen sloten, zoodat men van de straat af onmogelijk kon zien, wat zich daarbinnen afspeelde.

Twee hunner liepen dadelijk, zonder links of rechts te zien, naar de deur van den kelder, blijkbaar met het doel den bewaarder van de safe te overmeesteren, in afwachting van de komst van den man, die den directeur van de sleutels moest berooven.

Eén van de vier overigen, die allen met revolvers waren bewapend, rukte aanstonds de deur van de directiekamer open.

Daar zat de directeur met den rug naar de deur gewend aan zijn schrijftafel.

En voor hij zich had kunnen omwenden, teneinde te zien, wie de bezoeker was, die zoo onaangediend binnenkwam, knalde er een schot — — de man voor de schrijftafel strekte de armen omhoog, slaakte een rauwen kreet en viel toen voorover met het bovenlichaam op het tafelblad.

Met een paar sprongen was de moordenaar bij hem en stak de hand in den zak van het lustre colbert van den directeur, teneinde hem van zijn sleutels te berooven.

Maar op hetzelfde oogenblik kreeg hij een slag in den nek, die hem deed duizelen — — zijn revolver ontviel hem — en toen hij zich met een doffen kreet oprichtte, werd hij bij de polsen gegrepen, die een seconde later in boeien waren gevat.

„Dit moge U een les zijn, waarde heer bank-

roover, om een volgende maal een weinig beter uit uw oogen te zien!” liet een heldere stem zich hooren.

Het was Raffles, die deze woorden had geuit.

Hij trok den gewaanden directeur overeind en met een gebrul van woede zag de teleurgesteldé bandiet het wezenlooze gelaat van . . . een pop.

„Het is een zeer eenvoudige truc,” vervolgde Raffles spottend, „maar die toch nog altijd voortreffelijk werkt! Gij ziet hier dit touw — ik hield het andere einde in de hand, verborgen achter de kast — en ik heb den ongelukkigen directeur laten sneven! En wat zeydet gij wel van zijn doodskreet? Was hij niet schitterend?”

Met een gesis van woede wilde zich de bandiet op den spotter werpen — en toen vielen zijn blikken op zijn geboeide polsen.

Hij wierp Raffles een blik van machtelozen haat toe, en als blikken konden dooden, dan zou de Groote Onbekende reeds de volgende seconde tot het rijk der dooden hebben behoord.

Deze vergenoegde zich er mede de schouders op te halen, en verliet daarop haastig het vertrek, waarvan hij de deur aan de buitenzijde sloot.

In de vestibule had intusschen het volgende plaats gevonden.

Henderson had door de reet van de deur duidelijk twee kerels zien afdalen naar den kelder, en een derde het vertrek van den directeur der bank zien binnentreden.

De drie overige bandieten hadden zich in de vestibule geposteerd.

Eén hunner was naar de klapdeuren teruggegaan, en keek door een spleet tusschen de even geopende deuren naar de straat, om te zien, of er geen onraad was.

Hij hield daartoe zijn blikken gevestigd op den chauffeur, die achter het stuurwiel was blijven zitten, gereed om dadelijk den hefboom over te halen, waardoor de auto zich weder in beweging zou stellen.

De twee anderen waren naar de loketten gesnel en hielden met hun revolvers de beamtten in bedwang — of liever — zij zouden dat gedaan hebben, als er maar iets in bedwang viel te houden.

Maar zij zagen voorloopig niets anders, dan twee schrijfmachinetafels, en de puntjes van de fijne schoentjes der beide typistes.

Dit scheen hun maar half te bevallen en één hunner stak het hoofd door de opening van het loket, om des te beter te kunnen mikken, als het noodig was en om te zien, of zich misschien

één der klerken achter het één of andere meubelstuk verborgen had.

En nauwelijks had hij dat gedaan, of Charles haalde den hefboom over, die het valraam in beweging bracht.

Met groote snelheid viel het raam neer, en trof den bandiet juist in den nek.

De slag scheen tamelijk hard te zijn aangekomen, want de man bleef roerloos op dezelfde plaats liggen — het was alsof hem het hoofd door een guillotine was afgesneden.

De andere bandiet verschrikte hevige en trok zich snel terug.

Het was nu zoo duidelijk als iets, dat men in de bank voorbereid was geweest — en onder die omstandigheden leek het wenschelijk zich maar vast uit de voeten te maken — de kameraden in den kelder moesten dan maar zien, hoe zij er veilig afkwamen . . . het hemd was immers nader dan de rok.

En daarom begaf zich de bankroover snel naar de klapdeur, waar zijn makker, die nog altijd door de deurspleet keek, het geraas van het neervallende raam wel had gehoord, maar er nog altijd niet veel van begreep!

„Tijd om te gaan, Pete!” riep de man, die aan het loket had gestaan. „De lucht draait naar slecht weer!”

Dadelijk begreep de man, die voor de klapdeur stond, dat er inderdaad iets gaande moest zijn, en reeds wilde hij de deur openrukken, en vluchten, toen hij zich bij den arm voelde grijpen en ruw achteruit trekken.

Het was Henderson, die uit zijn schuilplaats was te voorschijn gekomen en nu zijn rol in de tragicomedie ging vervullen.

De kerel wilde zich met zijn revolver verdedigen, maar hij had er den tijd niet toe.

Henderson slingerde hem met zooveel kracht in een hoek van de vestibule, dat de man met een paar gebroken ribben onmachtig bleef liggen.

Zijn kameraad vloog op Henderson aan, maar hij had evengoed een wilden buffel kunnen aanvallen.

De reus tilde hem als een kind van den grond — en het volgende oogenblik ging hij, het hoofd vooruit, zijn makker gezelschap houden — en dat hoofd bonsde met zooveel kracht tegen den muur, dat de man verdoofd bleef liggen.

Juist op dat oogenblik kwam Raffles uit de directeurskamer.

„Hier alles in orde, James?” vroeg hij zacht.

„In beste orde, Mylord,” antwoordde de reus.

„Tenminste voor ons. Ik weet niet hoe de bandieten er over denken, die daarginds in den hoek liggen!”

„Aan hun oordeel wordt geen waarde gehecht, James,” hernam Raffles glimlachend. „Waar is mijnheer Brand?”

„Die dekt met de beide detectives den aftocht.”

„Stil, daar komen de twee uit den kelder terug. Verberg je! En denk er om — één moet ontsnappen.”

Haastig gingen de twee mannen de muurkast binnen.

De deur naar de keldertrap ging open en hijgend onder den last kwamen twee bandieten te voorschijn, ieder beladen met een kist, die minstens veertig kilo woog.

Zij hielden zich geen oogenblik op, om naar hun makkers te zien, maar snelden dadelijk op de reddende deur toe.

Zij waren echter nog niet halfweg, of Raffles en Henderson traden uit de kast te voorschijn, en grepen één van de beide kerels vast.

Hij liet de kist vallen en trachtte de revolver uit den zak te trekken, maar Henderson hield hem bij beide armen vast — dat was voldoende.

De man kon zich nu evenmin bewegen, dan wanneer hij in een dwangbuis opgesloten ware geweest.

Raffles haalde de revolver en een vlijmscherp geslepen dolkmes uit zijn zak en daarop werd de kerel behoorlijk geboeid.

Op deze bedrijven kwamen de beide vrouwelijke detectives toesnellen, maar alles was reeds afgeloopen, toen zij de vestibule bereikten.

Eenigszins spijtig keken zij toe, toen de vier bandieten bijelkander in het directievertrek werden opgesloten, allen stevig geboeid en Miss Grave zeide op drogen toon:

„Ik geloof eigenlijk, mijnheer, dat onze hulp gemist had kunnen worden!”

„Toch niet, Miss. Nu doet gij u zelf onrecht!” zeide Raffles met een hoffelijke buiging. „Ik ben er zeker van, dat uwe aanwezigheid alleen reeds voldoende was den boeven een heilzamen schrik in te boezemen. En dan — alles is nu wonder boven wonder goed afgeloopen — maar als er een kink in den kabel was gekomen, zoudt gij stellig ons behulpzaam zijn geweest, op krachtadiger wijze, dan nu mogelijk was!”

„Het is een schrale troost — maar het is er toch één!” zeide Miss Bishop. „Wat zullen wij met die kerels doen?”

„Wel, zij zijn rijp, om door de politie te worden geplukt, dunkt mij!” gaf Raffles ten antwoord.

En even later telefoneerde hij naar het hoofdbureau van politie.

Charles had intusschen niet getreuzeld.

Niet zoodra had hij de beide bandieten hooren aankomen, of hij had het huis langs de achterzijde verlaten, was er snel om heen geloopt en stond gereed op de auto toe te snellen, zoodra deze zich in beweging zou stellen.

Hij behoefde niet lang te wachten.

De bandiet — de laatste der Mohicanen zou men hem kunnen noemen — kwam uit het huis stormen, zoo vlug zijn zware vracht het hem veroorloofde, smet de kist in de auto en sprong

er zelf bij, na den chauffeur te hebben toegeschreeuwd!

„Rijd op, Bill, als je vrijheid je lief is! Er is mankement daarbinnen!”

De man achter het wiel liet het zich geen tweemaal zeggen, maar bracht de auto dadelijk in beweging.

Charles was echter op zijn post — hij vloog de auto achterna en wipte vlug als een aap op de bumpers.

HOOFDSTUK VI.

OP HET SPOOR.

De auto reed zoo snel, dat Charles nu en dan moeite had op zijn zitplaats te blijven.

Maar gelukkig was het voor den bandiet, die in de auto zat onmogelijk, hem te zien, want er was geen ruitje in de Amerikaansche kap, welke het voertuig overhulde.

De rit duurde ruim een uur, en Charles gaf zich goed rekenschap van den afgelegden weg.

Eindelijk bereikte de auto de uiterste grens van de stad en Charles begreep, dat het doel van den tocht bereikt was.

Inderdaad, een oogenblik later begon de vaart te minderen, en daar er zich niets in den weg bevond, waardoor dit verklaard werd, sprong Charles van den auto, als een baliekluis, die gratis een ritje had meegemaakt.

Vijftig meter verder stond de auto stil voor een drankhuis.

Charles bevond zich in een tamelijk breede straat, slecht geplaveid, en blijkbaar behoorende tot één der minste volksbuurten, dicht bij de haven.

Het wijnhuis lag een weinig afgezonderd van de andere huizen, en er viel niet aan te twifelen, of de auto had voor dat huis gestopt.

De bandiet stapte uit, en met behulp van den chauffeur droeg hij de kist naar binnen.

Met de handen in de zakken slenterde Charles eens langs het huis en overtuigde zich er van, dat de twee mannen daar inderdaad waren binnengegaan.

Glimlachend stond hij even stil, in gedachten verzonken en mompelde voor zich heen:

„Ik had er heel wat voor over, als ik er nu bij kon zijn, hoe zij de kist met het oud roest openen! Hun gezicht zal wel zijn om er een schilderij naar te maken! Maar dat zal niet gaan!”

Charles wachtte aan de overzijde van de straat geduldig, tot de chauffeur weder terug kwam en toen had hij tenminste de voldoening te kunnen constateeren, dat het gezicht van den man bleek en vertrokken was van woede.

Klaarblijkelijk had hij zich met zijn mede-

plichtige dadelijk willen overtuigen van den inhoud van de eenige kist, welke zij hadden weten buit te maken.

Charles stond zoogenaamd voor een winkel te kijken, maar in de spiegelende ruit hield hij zijn blikken onafgewend gevestigd op den chauffeur en prente zich diens gelaatstreken goed in het hoofd.

De man nam achter het stuurwiel van zijn auto plaats en een oogenblik later reed hij weg.

Charles liet hem kalm rijden, want hij begreep wel, dat de man zich nu naar zijn huis zou begeven en er was hem meer aangelegen, te zien, waar de man zou blijven, die zich thans nog in het wijnhuis bevond.

Zijn geduld werd op een zware proef gesteld, want er verliep bijna een half uur, alvorens de kerel weder te voorschijn kwam.

Ook zijn gelaat stond als zes dagen slecht weer, en naar het scheen, had hij zelf na de opening van de kist een kleine uiteenzetting gehad met zijn medeplichtige, die het blijkbaar niet alleen bij mondelinge argumenten had gelaten, want zijn eene oog was dichtgeslagen, en vertoonde een donkerblauwe kleur, terwijl hij een zakdoek tegen den neus gedrukt hield.

De man was nog altijd in zijne fijne kleederen gestoken, maar zijn boord hing los en met zijn vrije hand peuterde hij zenuwachtig en nijdig om haar weder te bevestigen en zijn das weder recht te trekken.

„Hier is het spreekwoord weder bewaarheid,” grinnikte Charles zachtjes voor zich heen.

„Volgens hetwelk twee honden om een been vechten en de derde er hard mee wegloopt!”

De man met het dichtgeslagen oog verwijderde zich en Charles begon hem voorzichtig te volgen.

Hij behoefde dit niet lang te doen, want na een kwartier ongeveer ging de man eensklaps een huis binnen in een straat, die er al evenmin vertrouwenwekkend uitzag en waar men zeker geen bewoners verwacht zou hebben, die er naar het uiterlijk zoo deftig uitzagen.

Charles kende hier de buurt wel, men trof er allerlei gespuis aan, inbrekers, dieven en ladelichters, handelaars in blanke slavinnen en voorts een allegaartje, daar te samen gestroomd uit alle oorden van de wereld, Bulgaren, Chineezen, Serviers, Polen, Turken, Russen, en vertegenwoordigers van andere naties, die nog pas kort geleden tegenover elkander hadden gestaan, maar die thans vereenigd waren door een broederlijken band, die van de misdaad of van de armoede.

Men vond hier in deze havenwijk met haar ontelbare kazernewoningen een groot aantal drankgelegenheden, Italiaansche en Spaansche wijnhuizen, Russische kroegen, waar zoo goed als uitsluitend een afgrijselijk mengsel werd getapt, dat de eigenaar whisky noemde, en dat door de Russische matrozen en emigranten gretig werd gedronken, verder „saloons”, waar bijna uitsluitend Ieren kwamen, Chineesche theehuizen, waar men echter ook wel wat anders dan alleen thee kon krijgen en andere inrichtingen.

Het was er overal smerig, beroekt en naar-geestig, mijlen en mijlen achtereen de gelijk-vormige huizen, zonder eenig versiersel als de wand van een onmetelijke fabriek, half naakte kinderen, die schreeuwend in het vuil van de straat speelden, kijvende wijven, lang vóór hun tijd oud en versleten en die als furies tegenover elkander stonden en luierende baliekluiers, of kerels met een verdachte chic, wien hun walge-lijk beroep duidelijk op het gemeene gelaat stond geschreven.

In een huis van deze buurt nu was de man met het blauwe oog binnengegaan en Charles had hem zoo dicht op de hielen gevolgd, dat hij duidelijk had kunnen zien, waar de man bleef.

Hij nam het nummer van het huis op en keek naar den naam van de straat en toen hij dit gedaan had, keerde hij naar het wijnhuis terug, waar de kist met geld was binnengedragen.

Hij sloeg een blik op zijn plunje om zich te overtuigen, dat hij zich zonder gevaar daar binnen kon wagen en draaide toen vastberaden de kruk van de deur om.

De duisternis was langzamerhand begonnen te vallen en reeds bevonden er zich heel wat verdachte individuen in de beroekte gelagkamer.

De meeste stonden voor de groote toonbank, waar de eigenaar van de zaak, een reusachtige Ier met een zonderling in de breedte uitgerekte gelaat, dat er uitzag alsof de man eens een hevigen slag met een houten hamer op het hoofd had gekregen, die op een geweldige pruim

kauwde, in gesprek was met een paar van zijn klanten.

Hij werd geholpen door een spichtig mannetje met een sluw gezicht en de oogen van een fret, die in een linnen pak gekleed was, hetwelk waarschijnlijk wit moest verbeelden.

Dit mannetje was bezig met het mengen van allerlei dranken, maar luisterde intusschen aandachtig naar wat zijn patroon mededeelde.

Zoodra de deur openging en Charles verscheen, zweeg eensklaps het drukke gesprek aan de toonbank en aller blikken richtten zich wantrouwend op den vreemde.

Charles wist het aanstonds, dat hij zich bevond in een echte dievenkroeg, waarvan alle bezoekers elkander reeds lang kenden en heel precies wisten wat zij aan elkaar hadden.

Dat merkte hij aan het plotselinge zwijgen, dat merkte hij aan de vijandige blikken, die op hem werden geworpen, en dat merkte hij vooral aan de misdadige types van de kerels, die daar aanwezig waren.

Voor Raffles zou het zeker de moeite waard zijn geweest, om hier een studie te maken!

Hij, die zelf het geld van anderen van eigenaar deed verwisselen, was een hartstochtelijk beoefenaar van de criminalistische wetenschap, en hij zou hier een materiaal voor zijn studie hebben gevonden, waarvan Lombroso zelf zou hebben gewatertand.

En hij zou zeker, met zijn groote kennis, binnen korten tijd de ladelichters van de soute-neurs, de „groote” inbrekers van de zakken-rollers, de oplichters van de bazardieven hebben weten te onderscheiden, alleen afgaande op hun uiterlijk, hun kleeding en wijze om zich te bewegen en den vorm van hun handen.

Charles deed, alsof hij volstrekt niets bemerkte van de vijandigheid die hem van alle kanten tegemoet kwam en liep langzaam, met eenigszins onzeker gang, alsof hij al meer had gedronken, dan juist goed voor hem was, naar de toonbank, waar de Ier, Pat O'Clunny genaamd, hem met een allesbehalve gastvrij gelaat ontving.

Charles bestelde een glas whisky, en een paar seconden later prees hij zich zelf gelukkig, dat hij zijn keel op alle dranken ter wereld had weten te trainen, want het scherpe vocht, dat de Ier hem voorzette, was misschien goed om er koper mee te poetsen, maar voor menschelijk gebruik deugde het slechts in zeer geringe mate!

Charles sloeg het echter naar binnen, alsof het een godendrank was, veegde zich met een onnavolgbaar gebaar de natte lippen af met den rug van zijn hand, en dipte uit één van

zijn zakken een smerig peukje sigaar op.

De bezoekers hadden langzamerhand hun gesprekken weder hervat, maar Charles had heel goede ooren en uit den geforceerden klank hoorde hij goed, dat zij van onderwerp veranderd waren.

„Een voor één schurken van de ergste soort !” bromde hij voor zich heen. „Nu, de politie zal hier wel kennis van dragen en ik denk wel, dat zij nu en dan een inval doet, als er gezocht moet worden naar de bedrivers van een ernstige daad. Die kerel met zijn kop als van een Japansche draak daar achter de toonbank is waarschijnlijk al niet veel beter dan zijn bezoekers.”

Hij begreep, dat het tot niets zou dienen, hier nog langer te vertoeven en daarom betaalde hij en slenterde weg, wederom uitgeleide gedaan door het vijandig stilzwijgen van de bezoekers der dievenkroeg.

Toen hij weder op straat stond, overwoog Charles.

„Het is toch niet aan te nemen, dat zij de kist zoo maar dwars door de gelagkamer hebben gedragen ! Ik denk eerder, dat zij haar door de gang, waarop de straatdeur uitkomt, naar een binnenplaats of een kelder hebben gebracht ! Het zijn daar binnen wel allemaal dieven en moordenaars, maar als er eens werkelijk goud in de kist had gezeten, dan zouden zij waarschijnlijk wel allen hebben willen mededeelen...”

Het was nu geheel duister geworden en Charles riep zoo spoedig als hij daartoe in de gelegenheid was, een huurauto aan.

Hij gaf den chauffeur het adres op van het bankgebouw, waar zich zoeven de tragicomedie had afgespeeld, tot nadeel van de bankroovers en ongeveer een uur later stond de auto stil en stapte Charles uit.

De voordeur van het zoogenaamde bankgebouw was nu gesloten, maar daar de drie mannen alle een sleutel hadden, kostte het hem weinig moeite, binnen te gaan.

Hij vond het huis in duisternis gehuld, maar toen hij licht maakte in het kantoor, vond hij daar een briefje ondertekend met de enkele letter „R”, hetwelk hem laconiek het volgende mededeelde :

„Ik vergezel de boeven naar het hoofdbureau van politie, met James en de beide jongedames. Wacht op mijn terugkomst.”

Charles behoefde niet lang te wachten, want nog geen kwartier later hoorde hij een sleutel in het slot steken en Raffles trad binnen, door Henderson op den voet gevolgd.

De beide vrienden schudden elkander de hand en Charles begon :

„Zijn de boeven alle goed en wel afgeleverd ?”

„Zij zitten achter slot en grendel en hebben al bekend, het zijn dezelfde schurken, die Lyons gedood en zijn bank geplunderd hebben.”

„Dat is dan een schitterende vangst geweest !” riep Charles vol geestdrift uit. „De politie was je zeker heel dankbaar ?”

„Jawel, de politie was dankbaar genoeg !” antwoordde Raffles, „maar zij was ook wel wat nieuwsgierig uitgevallen. Zij drong er op aan, dat ik allerlei inlichtingen zou geven, zij moest weten, wat ik hier in Amerika kwam doen, hoe het zat met dien hotelroover, dien ik heette te vervolgen, waarom ik hier met twee metgezellen was gekomen of zij ook Engelsch particuliere detectives waren, en zoo meer !”

„En wat heb je geantwoord ?”

„Ik heb eenvoudig verklaard, dat ik werkelijk op het spoor was van een internationalen hotel-dief en dat ik de vangst van die bankroovers er zoo maar bij wijze van sport tusschendoor deed.”

„En namen zij dat grif aan ?”

„Wel, zij moesten wel, maar zij namen het mij geloof ik, een weinig kwalijk, dat ik mij als Engelschman met de zaak bemoeid had !”

„Dat is het toppunt !” riep Charles verontwaardigd uit.

„Ach, ik neem het haar niet al te kwalijk,” hernam Raffles schouderophalend. „Ik geloof, dat Scotland Yard juist hetzelfde zou hebben gedaan, in haar plaats !”

„En wat doen wij nu ? Nu keeren wij toch zeker aanstonds terug ?”

Maar Raffles schudde ontkennend het hoofd en antwoordde :

„Nu minder dan ooit. Ik ben bij het verhoor aanwezig geweest, één hunner is door de mand gevallen en het blijkt wel degelijk, dat wij hier te doen hebben met een herleven van de „Bende van Het kwade Oog.”

Charles liet een kreet van woede hooren en riep uit :

„Wij zouden dus weer van voren af aan moeten beginnen. Wij zouden opnieuw een reeks van gevaarvolle avonturen moeten doorleven, als toen wij Buster Finn bestreden ?”

„Zeker, als het moet ! Maar ik betwijfel, of de bende wel weder dezelfde vlucht zal nemen !” kwam Raffles. „Ik denk, dat het nu heel wat gemakkelijker zal gaan om haar ten onder te brengen !”

„En wil jij aan dien strijd deelnemen ?”

„Zonder eenigen twijfel. En zeg mij nu maar eens, hoe het is afgelopen met de kist. Weet je het adres, waar zij het ding gebracht hebben ?”

„Ja, in een wijnhuis in de Washington Street.”

„Prachtig! Hebben ze je niet gezien?”

„Gelukkig niet!”

„Het is jammer, dat je er niet bij kondt zijn, toen zij de kist open deden!”

„O, maar het naspel heb ik toch kunnen genieten!” riep Charles lachend uit. „Zij kwamen terug met gezichten als oorwurmen, en het linkeroog van de eene oorwurm was door den anderen dichtgeslagen, terwijl bovendien zijn neus bloedde!”

Een glimlach gleed over het gelaat van den „Grooten Onbekende” toen hij hernam:

„Dan heeft onze grap dus een goede uitwerking gehad! Wat is er met den chauffeur gebeurd?”

„Die is weer weggereden met zijn auto.”

„Heb je hem opnieuw gevolgd?”

„Nee, dat vond ik te gevaarlijk, men had mij al achter op de auto gezeten zien aanrijden,

en misschien zou het hem later wel worden overgebracht, als ik op dezelfde wijze weder was vertrokken! Maar den kerel met het blauwe oog heb ik nagegaan!”

„Zeer goed!”

„En ik weet, waar hij woont!”

„Nog beter!”

Op ongeveer een kwartier afstands van het wijnhuis in kwestie, heeft hij zijn woning. Hier is zijn adres, ik heb het dadelijk op een stukje papier geschreven.”

Raffles wierp even een blik op het papiertje, dat Charles hem had toegestoken en knikte evreden.

„Wij zullen nu onze vermomming als detective voorloopig maar afleggen, en morgen zullen wij eens een strooptocht daar in die buurt gaan ondernemen. Ik heb een aardig plannetje, dat, als het lukt, nog heel wat meer van dat gespuis in handen van de politie moet brengen!”

HOOFDSTUK VII.

EEN NIEUWE MIJN.

Den volgenden morgen omstreeks negen uur, liepen er twee mannen met de handen in den zak door de Washington Street.

Zij waren tamelijk sjofel gekleed en hun gelaat was verre van aantrekkelijk, de gelaatskleur was flets, de oogen waren omkringd als gevolg van een leven van nachtbraken en allerlei uitspattingen en zij lagen half verscholen onder borstelige wenkbrauwen.

Het waren echte vertegenwoordigers van het lichtschuwe gespuis, dat deze buurt bevolkte.

Dat zou men tenminste zeggen, naar hun uiterlijk te oordelen, want die twee menschen waren niemand anders dan Raffles en Charles Brand, die gevolg gingen geven aan hun plannen van den vorigen avond.

„Hier is het !” zeide Charles zachtjes, toen zij stilhielden voor een groote huurkazerne van zeven verdiepingen, met een breede, dubbele deur, die tot laat in den nacht open stond en die toegang gaf tot een tamelijk ruime vestibule.

Nu was het zaak den naam of den bijnaam van den man met het dichtgeslagen oog te ontdekken, zonder dat het opviel, en daarvoor was het beste, als men zich richtte tot één van de lozijnen kinderen, die op de trappen en de portalen speelden, op gevaar af naar beneden te storten.

Raffles trad dan ook dadelijk toe op een jongen met een brutaal gezicht, een vroegrijpe knaap van een jaar of tien, wiens misdadige vanleg reeds al te duidelijk sprak uit zijn gluisperige oogen en zijn laag voorhoofd en zeide terwijl hij hem een klein zilverstukje in de hand duwde :

„Wel, jongen, hoe is het met het oog van je weet wel wien ?”

„U bedoelt van „Porcupine” ?”

„Waar zou ik anders bedoelen ?” vroeg Raffles, terwijl hij den jongen even aan de haren trok. „Is hij thuis ?”

„Dat zal wel, hij is van nacht pas om drie uur thuis gekomen, straal bezopen !”

„De taal van het jongemensch is niet zeer fijn !” zeide Charles glimlachend tot Raffles, toen zij beiden de trap op klommen, nu en dan voorzichtig uitwijkend om geen van de spelende kinderen op de beenen te trappen.

„Geen wonder, zij hooren het immers van het oogenblik af, dat zij in staat zijn na te denken !” hernam Raffles. Hij bukte zich naar een klein meisje, met een smal, groezelig bleek gezichtje en groote, hongerige oogen en vroeg, terwijl hij een paar dollarcenten in haar schoot liet vallen :

„Waar woont „Porcupine”, kindlief ?”

Het meisje was zeker niet gewend, met dezen naam te worden aangesproken, want zij keek Raffles een oogenblik met open mond aan en antwoordde toen :

„Nog één trap, mijnheer, rechtsom, de tweede deur !”

Raffles tikte het bleeke kind op de wangen, welk gebaar ook al iets wondervreemds voor haar scheen te zijn en de twee vrienden zetten hun weg voort.

Zij bestegen nog een trap, sloegen rechts af, klopten op de tweede deur en traden ongevraagd binnen.

Zij bevonden zich in een klein vertrek, schaarsch gemeubeld, waarin een tweede deur naar het slaapvertrek leidde.

Daar zich in het eerste vertrek niemand bevond, opende Raffles kalm de deur en daar zagen de twee vrienden den heer Porcupine in zijn bed uitgestrekt.

En zij begrepen nu ook dadelijk, waaraan hij zijn bijnaam te danken had, want hij had inderdaad wel iets van een stekelvarken, door zijn borstelig steil haar, gitzwart, en dat naar alle kanten uit zijn hoofd piekte.

Hij was juist bezig zijn blauw oog te betten uit een kom frisch water, die op een stoel naast zijn bed stond en hij keek de beide bezoekers met open mond en blijkbaar ten hoogste verbaasd aan.

„Wel Porcupine, ze hebben jou nog al toegetakeld !” riep Raffles lachend uit, terwijl hij de deur achter zich dicht deed. „Van wie heb je dat souvenir ?”

„Van Sam Flannagan. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen, laat hij zijn dag onthouden ! Maar ik ken je heelemaal niet, kameraad !” voegde hij er verbaasd aan toe. „Wat ben je en wat kom je hier zoeken ? En wie breng je daar mee ?”

„Dat zul je dadelijk hooren! antwoordde Raffles, terwijl hij kalm op het venster toetrad en het opschoof.

„Waarom doe je dat?“ vroeg Porcupine.

„Dat doe ik, omdat het hier stinkt,“ antwoordde Raffles droogjes.

„Heb jij zoo 'n teeren neus, kameraad?“ vroeg Porcupine schamper.

„Bijzonder teer! Ik hoef je zeker niet te vragen of je gisterenavond weer danig gepimpeld hebt?“

Porcupine kwam nu nog meer overeind zitten, keek den bezoeker stom verwonderd aan en barstte toen uit:

„Ik geloof bij mijn arme ziel, dat hij me kapittelt!“

„Ik denk er geen seconde aan!“ hernam Raffles bedaard. „En ik neem het je ook heelemaal niet kwalijk als je gisterenavond wat meer gedronken hebt dan gewoonlijk, dat wil zeggen ongelooflijk veel, om je heen te zetten over de mislukking van . . . het bankzaakje!“

Deze woorden hadden een merkwaardige uitwerking op Porcupine.

Hij begon over zijn heele lichaam te sidderen en in zijn verbouwereerdheid kneep hij de vingers samen, waarin hij de kletsnatte lap gekneld hield, die hij zooeven uit de kom had genomen, zoodat het water in een straaltje over zijn naakte borst stroomde.

Die koude aanraking scheen hem weder tot bezinning te brengen, en hij vroeg, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek:

„Wat beteekent dat? Wie ben je? Wat weet je?“

„Een boel vragen opeens kameraad!“ viel Raffles hem lachend in de rede. „Laat ik maar beginnen met je op de derde te antwoorden. Ik weet zowat alles. Ik weet, dat jullie gisteren een aanslag hebt beraamd op de nieuwe bank in de 87th Street en ik weet ook, dat die aanslag mislukt is.“

„Maar, hoe weet je, dat ik juist daarbij geweest ben . . . ik wil zeggen, waarom denk je dat?“ verbeterde hij haastig.

„O, je hoeft niet te trachten mij iets op de mouw te spelden!“ zeide Raffles luchtig. „Ik weet er alles van. Ik hoor er immers bij?“

„Maar wij dachten, dat wij de zaak goed geheim hadden gehouden, wij hadden het voor onze eigen rekening willen doen!“

„Dat weet ik ook en dat neemt de chef jullie kwalijk genoeg!“ hernam Raffles op ernstigen toon.

Porcupine begon opnieuw te beven, maar nu veel erger dan de eerste maal.

En Raffles had dadelijk gezien, dat zijn pijl, in het wilde afgeschoten, doel had getroffen!

De bende van Het Kwade Oog werd zeker wederom aangevoerd door een geheimzinnigen chef, dien geen van de leden ooit van aangezicht tot aangezicht gezien had, maar voor wien zij een bijgeloovige vrees hadden.

Hij begreep ook, dat de bende nog pas kort opnieuw gesticht was en dat het daaraan alleen was toe te schrijven, dat sommige leden meenden op hun eigen houtje een bankroof te kunnen plegen, zonder dat hiertoe door den chef verlof was gegeven, of zonder dat men hem van het plan in kennis had gesteld.

Maar ook moest Porcupine wel gelooven, dat Raffles een zeer machtig personage was en goed in den pas stond bij den chef, anders kon hij deze dingen onmogelijk weten en niet zoo boud spreken.

Het was den bandiet echter een raadsel, hoe de man, die daar voor zijn bed stond, nu reeds kon weten, dat hij medeplichtig was geweest aan den bankroof in de 87th Street.

Raffles keek hem glimlachend aan en begon weder:

„Ik begrijp wel, wat er in je omgaat, Porcupine, je vraagt je af, hoe ik al af weet van die onderneming, welke jullie zoo goed geheim hadden gehouden.“

„Om je de waarheid te zeggen, ben ik daar wel wat nieuwsgierig naar!“ hernam de man met het dichtgeslagen oog en hij maakte aanstalten om zijn bed te verlaten.

„Dan zal ik je niet te lang in het onzekere laten,“ hernam Raffles. „Je kameraden hebben geklapt!“

Porcupine verbleekte en riep uit:

„Wat zeg je! Zijn ze dan gesnapt?“

„Er zitten er vijf achter slot en grendel, jij en Flanagan zijn de eenigen, die konden ontsnappen!“

Porcupine liet zich verslagen op een wrakken stoel voor het raam zakken en zijn lippen prevelde woorden, die onverstaanbaar waren.

„Maar heb je dan nog heelemaal geen krant gelezen?“ riep Raffles uit.

„Neen, ik sliep nog geen kwartier geleden.“

„Jij bent me er een!“ riep Raffles hoofdschuddend, terwijl hij een krant uit zijn zak haalde, openvouwde en Porcupine toestak. „Heb je er je dan heelemaal niet om bekommerd, wat er van je kameraden was terechtgekomen?“

„Ik begreep alleen, dat er onraad was, maar ik wist niet, dat zij gepakt zouden worden!“ antwoordde de bankroover op doffen toon. „Maar nu ik alles bedenk, nu ik aan de kist

denk, nu ja, dat behoef je niet te weten!"

„Maar man, je bent krankzinnig, dat staat alles in geuren en kleuren in de krant!" riep nu Charles die tot dusverre gezweven had. „Denk je, dat wij niet al lang weten, dat er oudroest in die kisten zat?"

In plaats van te antwoorden, begon Porcupine gretig het bericht te lezen, hetwelk Raffles hem had aangewezen en onder het lezen werd zijn gelaat vuurrood van drift, woede en teleurstelling.

Toen hij het bericht ten einde toe had gelezen, wierp hij de krant woedend neder en gromde:

„Die ellendige Brit! Als ik hem in handen krijg, laat hij zich dan voor mij in acht nemen!"

„Misschien kom je nog wel eens in de gelegenheid!" troostte Raffles hem.

„Maar nu iets anders! Je zei zoeven, dat de kameraads ons verraden hebben, maar daar lees ik niets van!"

„En toch is het zoo!"

„Hoe weet je dat?"

„Omdat ik het gehoord heb!"

„Gehoord? Wou je mij wijsmaken, dat je bij het verhoor tegenwoordig bent geweest?" riep Porcupine op ongeloovigen toon.

„Dat ben ik, als politieagent!"

En met deze woorden knoopte Raffles snel zijn lange kiel open en toonde daar onder het blauwe laken van een agentenuniform.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er zijn uniformpe uit, terwijl een tweede greep uit een diepen broekzak den gummiknuppel te voorschijn bracht.

Porcupine keek verschrikt toe en stamelde:

„Je bent agent, en je bent lid van de bende?"

„Dat komt wel eens meer voor!" antwoordde Raffles, op luchtigen toon. „Begrijp je nu, dat ik meer weet dan een ander?"

„Maar hoe komt het dan, dat het niet in dit verslag staat?"

„Welk een vraag! Gebruik je hersens man! Op die manier zouden jullie immers gewaarschuwd zijn en op den loop kunnen gaan! Nu hopen ze jullie nog te kunnen overvallen!"

Met een sprong was Porcupine overeind om zich op zijn kleeren te werpen.

„Dan kunnen zij mij ieder oogenblik achter de vodden zitten!" riep hij doodelijk beangst uit.

„Dat doen zij ook, over een half uur kan de politieauto hier zijn!"

„En dat zeg e me nu pas!" schreeuwde Porcupine verschrikt.

„Je hoeft niet zoo'n keel op te zetten, er is nog tijd in overvloed! Je moest mij liever dankbaar zijn, dat ik, die van het plan van den commissaris op de hoogte was, je bijtijds ben komen waarschuwen. Je weet toch wel iemand, bij wien je een toevlucht kunt zoeken, tot de lucht weer zuiver is?"

Porcupine dacht in verwarring even na en antwoordde toen:

„Ja, ik weet wel iemand, wacht even, dan kleed ik mij gauw aan! Ik zal geen rust hebben, voor ik hier weg ben, en ik bedank je wel, dat je mij gewaarschuwd hebt, kameraad!"

„Je hoeft mij niet te bedanken, Porcupine, ik reken er op, dat je mij te zijner tijd denzelfden dienst bewijst!"

„Daar kun je vast van op aan!"

En nu begon Porcupine zoo spoedig hij kon, zich aan te kleeden, stopte een aantal voorwerpen in een groot valies, gespte het dicht, drukte zijn pet op zijn hoofd en zeide:

„Ik ben klaar!"

„Ik ga met je mee, Porcupine!"

„Doe dat, dan kunnen wij nog eens praten!"

HOOFDSTUK VIII.

DE MISLUKTE AANSLAG.

De drie mannen verlieten het huis zoo snel zij konden, nadat Raffles de uniform onder zijn goed weder zorgvuldig verborgen had.

Porcupine dreef de anderen tot spoed aan, want hij twijfelde er geen oogenblik aan, of Raffles was inderdaad een politieagent, die zijn plicht verzaakte en lid was van zijn eigen bende,

zooals er vele maanden geleden tientallen anderen bij de bende van Het Kwade Oog waren geweest, gelijk gebleken was uit de processen, die toen gevoerd waren.

Hij ging een groot aantal straten met hen door, welker ligging Raffles zich nauwkeurig in het hoofd prentte en ten slotte ging hij een

oud en verveloois huis binnen, waarvan hij snel de trappen beklom, tot hij de bovenste verdieping bereikt had.

Hij haalde diep adem en zeide op zachten toon :

„Hier woont mijn neef Kid Sweepstake, een gladder jongen, die mij gemakkelijk eenige dagen zal kunnen verbergen, als het noodig is ! Hij heeft een vlierinkje waar ik mij al eens meer heb schuil gehouden, en dat weet de politie gelukkig niet !”

„Nu nog niet, maar zij zal het weten,” bromde Raffles voor zich heen, terwijl hij en Charles den bankroover volgden en met hem een vertrek binnentraden, waar een man voor het raam gebukt zat met een werkje, dat blijkbaar al zijn aandacht in beslag nam.

Bij het hooren van het opengaan der deur schoof hij alles bliksemsnel in een groote lade en stond verschrikt op.

„Wees maar niet bang, Kid, ik ben het !” riep Porcupine uit.

„Maar, voor den duivel, waarom geef je dan het teeken niet ?” vroeg de ander, een klein, smal mannetje, met vuilgrijs haar en ongelooftelijk groote, bijna zwarte tanden.

„Neem mij niet kwalijk, Kid, ik ben een beetje overstuurd en daardoor heb ik het vergeten !” hernam Porcupine lachend.

Hij wendde zich tot den gewaanden agent van politie en vervolgde achter zijn hand sprekend :

„Kid doet in zijn vrijen tijd een beetje aan valsche munterij, maar je begrijpt, dat hij er liever niet voor uitkomt !”

„Dat kan ik me best voorstellen !” hernam Raffles lachend. „Dat is ook geen werkje, waarbij je Jan en alleman laat toekijken !”

„En wat moet je nu eigenlijk ?” vroeg Kid, alles behalve vriendelijk.

„Je moet mij een paar dagen herbergen, neefje, want de politie zit me achter de vordden in verband met het zaakje in de 87th Street....”

„Zoo, heb jij daar wat mee uitstaande ?” vroeg Kid grinnkend. „Nu, ze hebben jullie leelijk voor het lapje gehouden !”

„O, wacht maar, als ik dien vervloekten Engelschman in handen krijg !” siste Porcupine met een blik van wraakzucht in de oogen, die een minder moedig man dan Raffles zeker zou hebben verschrikt.

Want in de oogen, met bloed doorloopen, stond moord te lezen, even duidelijk, als in een opengeslagen boek.

Maar Raffles was er niet de man naar, om zich aan het schrikken te laten maken en daarom zeide hij kalmjes :

„Daarover wilde ik het juist met jullie hebben ! Ik weet waar die bemoeial uithangt !”

„Wat zeg je ?” riep Porcupine met glinsterende oogen uit. „Zeg het ons dan dadelijk, dan zullen wij dien Brit eens toonen, wat het zeggen wil, de bende van het Kwade Oog te tarten !”

„Ik verlang niets liever ! En ik kan jullie van dienst zijn, want ik ben de man, die 's nachts voor zijn huis op post staat !”

„Woont hij dan niet in een hotel ?”

„Waarom zou hij daarvoor geld uitgeven ? Hij heeft het bankgebouw voor een half jaar minstens gehuurd en de woning daar boven heel geriefelijk laten inrichten. Waarom zou hij daar dan niet wonen ?”

„En die twee helpers van hen, zijn die daar ook ?”

„Gelukkig niet !” antwoordde Raffles haastig. „Anders zouden wij zeker met zijn twintigen moeten komen opzetten, om dien reus van een kerel te overweldigen, die je kameraden zoo leelijk heeft toegetakeld !”

„Toegetakeld ?” riep Porcupine op woesten toon.

„Het scheelde niet veel of hij had hen doodgeslagen.”

„Nu, hij is er niet meer ! Zijn patroon heeft hem met een andere zending weggestuurd, maar binnen drie dagen is hij terug, en als het jullie werkelijk ernst is om wraak te nemen, dan zou ik niet te lang wachten !”

Porcupine dacht even na en zeide toen :

„Wij moeten trachten hem levend in handen te krijgen, om hem voor den chef te leiden, dan moet die maar zeggen, wat hij met hem wil doen. Ken je den chef persoonlijk, kameraad ?” zoo wendde hij zich plotseling tot Raffles.

Maar deze speelde den verbaasde en riep uit :

„Hoe heb ik het nu met je makker ? Ik zou den chef persoonlijk kennen, ik, die nog niet lang bij de bende ben ? Natuurlijk ken ik hem niet !”

„Nu, dat doet er ook niet toe, wij zullen wel een van de luitnants medenemen op die expeditie !”

„Wanneer kan het gebeuren ?”

„Laat eens zien, morgen gaat het onmogelijk, maar overmorgen nacht zou het wel gaan, als wij terug komen van een.... een ander karweitje !”

„Mag men niet weten wat dat is ?” vroeg Charles met een knipoogje.

„Neem mij niet kwalijk, makker, maar daarover laat ik mij niet uit !” hernam Porcupine droogjes. „Het is een goede slag bij een rijken

knul, laat je dat voldoende zijn. Een heel makkelijk karweitje en daaraan doet juist een van de luitenants mede, die ik op het oog heb. Zoodra dat is afgelopen, dus om een uur of twee in den nacht kunnen wij die andere zaak even opknappen!"

„Maar dat zou prachtig treffen!" riep Charles uit. „Dan staat mijn kameraad juist op wacht voor het huis, is het niet zoo, Theo?"

„Zoo is het!" zeide Raffles. „Nu, ik ken wel iemand, die dan een oogje zal dichtdoen, of toevallig juist op een andere plaats is!"

„Prachtig!" riep Porcupine uit. „Wij moeten krachtig optreden, wij moeten ons niet laten bangmaken! Als het moet, dan zullen wij een terrorisme uitoefenen, waarbij vergeleken dat van de Bolsjewiken maar kinderspel is!"

„Hoeveel man denk jullie mede te nemen?" vroeg Charles als terloops.

„Is hij alleen?"

„Nee, één van zijn helpers is hier gebleven!"

„Nu dan zal zes man wel voldoende zijn!" meende Porcupine.

„Dat zal wel gaan!" hernam Raffles, met een glimlach bedenkende, dat zes mannen voor iemand als Henderson 'n peulschilletje waren.

Maar nu wierp Raffles een blik op zijn horloge en zeide verschrikt:

„Ik moet als de drommel maken, dat ik wegkom, anders kom ik te laat! Maar morgen kom ik weer terug, om te hooren, hoe het met de zaak staat!"

En met deze woorden drukte hij de twee schurken als een volleerd tooneelspeler de hand, welk voorbeeld door Charles gevolgd werd en een oogenblik later stonden zij weder op straat.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend naast elkander voort, tot Charles begon:

„Je bent toch zeker niet van plan, je te laten overmeesteren?"

„Als ik zeker wist, dat zij mij voor den chef zouden brengen, dan zou ik het er misschien op wagen, want ik zou dien man natuurlijk graag eens van aangezicht tot aangezicht willen zien!"

„Maar je zoudt hem dan tevens voor de laatste maal gezien hebben!" riep Charles verschrikt uit. „Denk je soms dat bijvoorbeeld Buster Finn je levend zou hebben laten gaan, de vroegere chef?"

„Dat betwijfel ik!" antwoordde Raffles glimlachend. „Ik wil trouwens wel bekennen, dat het een hoogst gewaagde onderneming zou zijn en dat ik nog al veel risico zou loopen, er mijn huid bij in te schieten! En daarom lijkt het mij het verstandigste, ons ditmaal te verge-

noegen, met de zes mannen, waaronder dan toch in ieder geval een luitenant is! Misschien is een hunner wel aan het spreken te krijgen en laat iets los over de verblijfplaats van zijn meerderen. Als men dan langzamerhand van trap tot trap opklimt en hier en daar een van de schurken aan het spreken krijgt, dan bereikt men misschien tenslotte wel den geheimzinnigen aanvoerder, die het geheele raderwerk van misdaad in beweging houdt."

Charles haalde opgelucht adem, want hij vreesde maar al te zeer, dat men Raffles aanstonds het leven zou benemen, vooral wanneer men er ook maar even aan mocht twijfelen, of hij wel werkelijk een detective en geen geheime spion van de politie was.

De twee vrienden repten zich naar het bankgebouw en haastten zich hunne oude gedaante weder aan te nemen, daar zij er op moesten rekenen, dat hun gangen dien dag zouden worden nagegaan, teneinde zich van hunne gewoonten te overtuigen, en dat het argwaan zou wekken, wanneer men hen in het geheel niet meer te zien kreeg.

Ook den volgenden dag bleven zij dit spel volhouden tot laat in den middag, maar toen wisten zij de bank ongemerkt aan de achterzijde te verlaten, opnieuw vermomd als de gewaande politieagent en zijn vriend, ten einde zich naar Porcupine in diens schuilplaats te begeven, en van hem te vernemen, hoe het stond met de plannen, om zich op den Engelschen detective te wreken, die in een enkelen slag vijf stoutmoedige bendeleden buiten gevecht had weten te stellen.

Porcupine bleek zijn schuilplaats in het geheel niet te hebben verlaten, maar zijn neef Kid had de anderen gewaarschuwd en inderdaad had één van de luitenants onmiddellijk een paar spionnen uitgezonden, ten einde de verblijfplaats van den Engelschman in het oog te houden.

En dien zelfden nacht, zoo werd afgesproken, zou de aanslag plaats vinden . . .

Raffles dacht er nog over de roovers na te gaan, ten einde er achter te komen, waar zij dien nacht zouden inbreken, maar bij nader inzien achtte hij dit toch gevaarlijk, want dan zou hij misschien niet meer bijtijds op zijn post terug kunnen zijn.

De bandieten waren immers voornemens, onmiddellijk na de inbraak den aanslag op den Engelschman en zijn helpers te ondernemen, en zij zouden wel niet met leege handen aankomen, voorop gesteld natuurlijk, dat zij de inbraak ongestoord zouden kunnen volbrengen.

„Hoe zouden wij het gemakkelijkst binnen kunnen komen?” vroeg Porcupine, toen alles besproken was.

„Er is een deur aan den achterkant van het huis. Zorg, dat je nog spoedig een afdruk van het slot maakt, het is een heel gemakkelijk slot en je kunt den eersten den besten sleutel met een kleine verandering passend maken!”

„Maar ze kunnen den boel van binnen wel hebben afgesloten!”

„Dan zijn de ramen er nog altijd!” antwoordde Raffles schouderophalend.

„Weet je soms waar hij slaapt?”

„Dat heb ik al den eersten dag afgeneusd! Je moet weten op de eerste verdieping. Zijn slaapkamer is aan de voorzijde van de straat!”

„Geen alarmsignalen?” ging Porcupine voort.

„Hoor eens, dat is meer, dan ik je zeggen kan!” antwoordde Raffles, die begreep, dat hij geen achterdocht mocht opwekken, door al te goed ingelicht te schijnen.

„Maar als er zijn, dan hoop ik toch, dat jullie knappe koppen genoeg zijn, om die buiten werking te stellen! Je moet niet vergeten, dat hij pas een paar dagen in het gebouw woont en dat er nog wel geen gelegenheid zal zijn geweest om elektrische wekkerinrichtingen aan te brengen!”

„Jij staat van nacht voor het gebouw op wacht?”

„Van éénen tot zessen!”

„En je zult een oogje dicht doen?” vroeg Porcupine met een hatelijk lachje.

„Allebei mijn oogen!”

„Ik wilde, dat het al zoover was!” zeide Porcupine tusschen de tanden. „Ik weet niet wat het is, maar bijna een jaar geleden bemoeide zich ook een Engelschman met de zaken van onze bende, maar die was geen detective! Dat was heel iemand anders, kameraad, en van het oogenblik, dat hij hier optrad, trof ons slag na slag! Ja, zelfs heeft de bende geruimen tijd volkomen opgehouden te bestaan!”

„Wie was die man dan?” vroeg Raffles nieuwsgierig. „Ik ben nog maar een nieuweling, ik weet er niets van!”

„Ik zal je zijn naam niet noemen, dien krijg je nog vroeg genoeg te hooren!” gromde Porcupine.

„Dan vertrek ik nu weder, want ik heb honger en ik moet gaan eten!” zeide Raffles.

De mannen namen afscheid van elkander en de twee vrienden verlieten het huis weder, verheugd over het vlotte verloop van hun onderneming.

De avond verstreek zonder dat zich iets bij

zonders voordeed en de nacht brak aan.

Het was één uur, toen een agent van politie met afgemeten passen voor het huis in de 87th Street heen en weder liep.

Die agent was John Raffles

Omstreeks kwart voor tweeën klonk in de verte het geluid van een auto.

Het voertuig naderde het huis tot omstreeks tien meter en stond daar stil.

Van den agent was eensklaps geen spoor meer te bekennen.

Flug sprong een zestal mannen uit de auto, terwijl een zevende achter het stuurwiel bleef zitten en zich het voorkomen gaf van een chauffeur die door slaap overweldigd, op zijn zetel zat te dutten.

De anderen waren snel een zijstraat ingeslopen en bereikten de achterzijde van het huis.

Eén hunner haalde een splinternieuwen sleutel te voorschijn, spoot wat olie in het slot van de deur met een klein oliespuitje, stak er den sleutel in en . . . daar ging het slot reeds open en de deur week naar binnen terug.

Een oogenblik luisterde de man, die haar geopend had en daarop wenkte hij de anderen, hem te volgen.

Zoodra zij binnenshuis waren bonden zij zich allen een tot een driehoek gevouwen zakdoek voor het gelaat, zoodat alleen hun oogen zichtbaar waren en grepen naar hun revolver.

Maar nauwelijks hadden zij dit gedaan, of een metaalachtig geluid deed hen verschrikt opzien.

Onwillekeurig wendden zij hun gelaat naar de deur, en nu zagen zij, hoe daar een stalen zware bout dwars voor de deur was neergevallen, zonder dat begin of einde er van te zien waren, die in twee gleuven terzijde van de deur op en neder konden glijden.

Het was nu onmogelijk de deur weder te openen, daar zij naar binnen openging.

„Vervloekt!” fluisterde Porcupine, die het dichtst bij de deur was blijven staan. „Wat moet dat beteekenen!”

„Dat moet beteekenen, dat gij gevangen zijt, waarde heeren!” riep een heldere stem, welke Porcupine maar al te duidelijk herkende, maar zonder dat hij wist, waar zij vandaan kwam.

En op hetzelfde oogenblik scheen de vloer van de gang met ruw geweld onder hun voeten te worden weggetrokken!

Allen stortten zij hals over kop van een hoogte van bijna drie meter in den kelder, die juist onder de gang was gelegen en waarboven Raffles, Henderson en Charles met groote bekwaamheid een groot valluik hadden aange-

bracht, hetwelk zij zooveen in werking hadden gesteld.

En daar binnen wachtte hun een warme ontvangst!

Want daar stond Henderson, in zijn hemdsmouwen „om prettiger te kunnen werken”, zooals hij het noemde, en greep, bij het licht van een elektrische lamp de doodelijk onthutste bandieten telkens bij twee tegelijk vast, om ze gelijk bosjes sprot aan elkaar te binden.

Slechts een hunner had zijn revolver weten vast te houden en de stakker trachtte er ook nog mede te schieten, maar Henderson sloeg het hem tijdig uit de hand en met de vrije vuist trof de reus hem zoo hevig tegen de kaak, dat de man er zeker in geen week aan zou kunnen denken, slechts een lucifer vast te houden, laat staan een revolver!

Drie bandieten stortten zich, na te zijn opgekrabbeld, op Henderson, maar zij hadden evengoed een stormloop kunnen ondernemen tegen de Naald van Cleopatra op het Victoria Embankment.

De reus stond als een rots, zwaaide maar eens een paar maal met zijn vuisten en de drie roovers vlogen her en der door den kelder, als opgewaaide vodjes papier en konden nu al heel gemakkelijk worden verpakt, om weder één der uitdrukkingen te gebruiken, ontleend aan het vocabularium van James Henderson.

Alles was in vijf minuten afgelopen.

Raffles trad den kelder door den gewonen ingang binnen, gekleed in zijn uniform van politieagent, bekeek de vangst goedkeurend en liet toen zijn blik vallen op een paar valiezen, blijkbaar zeer zwaar, die in een hoek

waren gerold.

Hij opende ze en zeide goedkeurend:

„De opbrengst van de inbraak! Zij hebben mij heel wat werk uit de handen genomen! Ik taxeer het op een veertigduizend dollar! Je ziet wel, Charles dat wij er onze onkosten ruimschoots uithalen!”

Hij wendde zich tot een van de bandieten, die nog min of meer in staat was om te hooren en te zien en zeide:

„Heb nog een half uurtje geduld, mijn heeren, dan zal men u hier komen halen en onder veilig geleide wegvoeren! Ik zelf zal daarbij helaas niet aanwezig kunnen zijn, maar ik zal een briefje met volledige inlichtingen voor de politie achterlaten, tot welk corps ik tot mijn leedwezen niet behoor, ofschoon mijn uniform het anders zou doen vermoeden! Kom vrienden!”

Henderson en Charles namen ieder een van de zware valiezen op, de drie mannen verlieten den kelder, de zware deur en het valluik werden stevig gesloten en toen pas werd de politie ingelicht, die de bandieten een half uur later in den kelder vond en in verzekerde bewaring nam.

Met de auto van de bandieten liep het volgender wijze af.

Henderson verraste den man achter het stuurwiel, voor deze eene beweging had kunnen maken, tilde hem van zijn zetel en wierp hem een eind verder neer, zooals hij het met een peukje sigaar zou hebben gedaan, en de auto was ter beschikking van de drie stoutmoedige mannen, die hun eerste overwinning op de Bende van het Kwade Oog schitterend hadden bevochten!

De volgende aflevering bevat:

DE GIFTMENGER.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

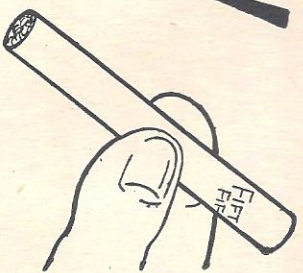
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST
en
GENIET !

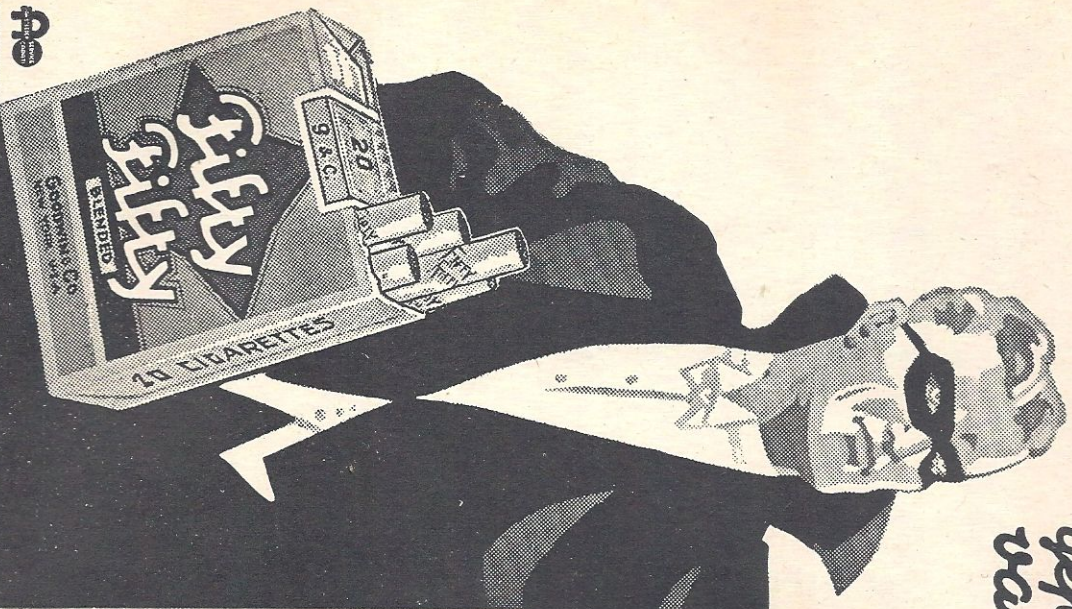
Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel spontaan geschreven brief van een enthousiasten Fifty-Fifty rooker, waarvan het origineel ten onzent ter inzage is en waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteren en teeken met alle hoogachtung

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

=

FIFTY

AMERICAN CIGARETTES

„Fluweel voor de keel”